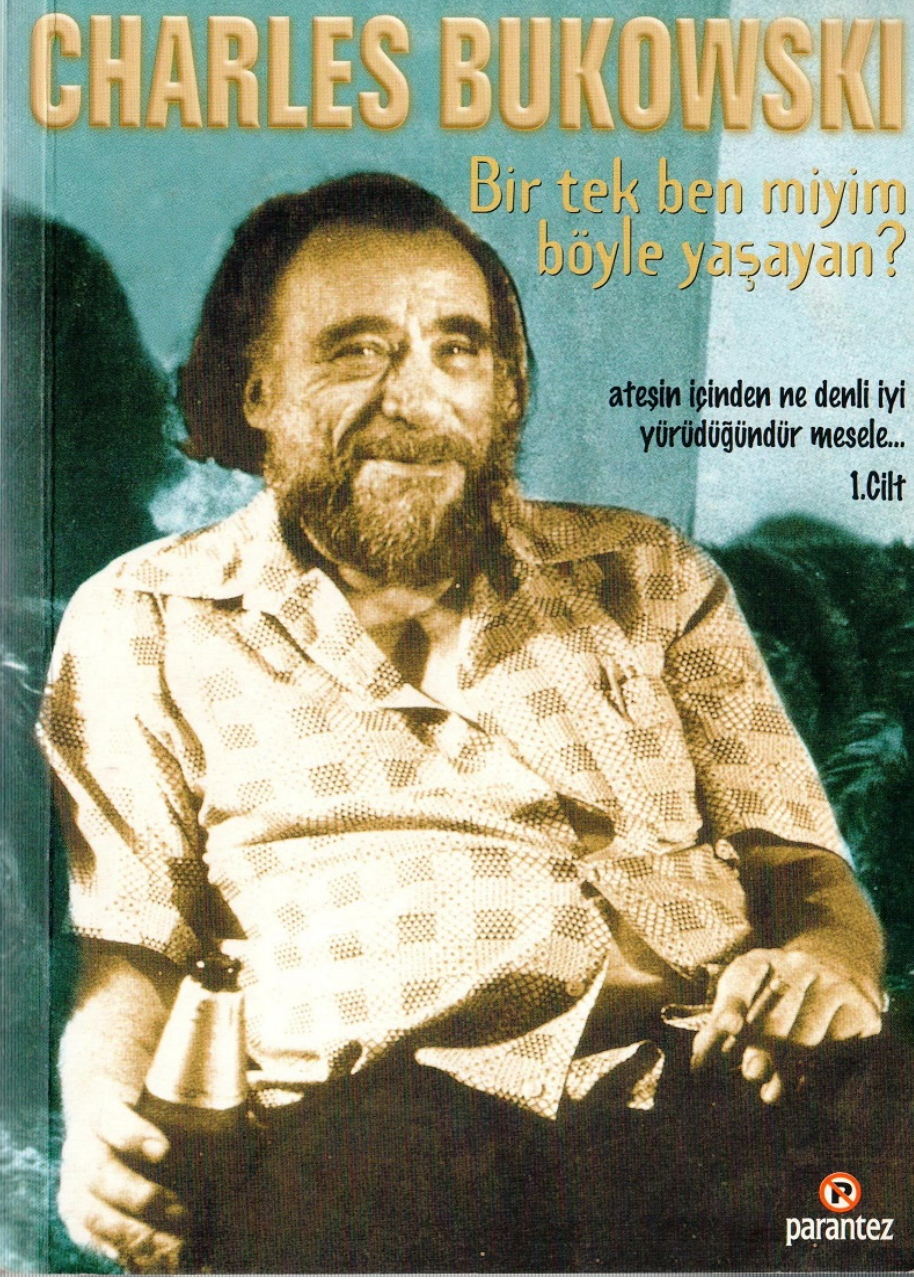
CHARLES BUKOWSKI

Bir tek ben miyim böyle yaşayan?

ateşin içinden ne denli iyi yürüdüğündür mesele...

1.Cilt

parantez

CHARLES BUKOWSKI

Bir tek ben miyim böyle yaşayan?

Charles Bukowski

BİR BEN MİYİM BÖYLE YAŞAYAN?

Parantez Gazetecilik ve Yayıncılık Ltd.
İstiklal cad. 212, Aznavur Pasajı Alt Kat, no.8 Beyoğlu - İSTANBUL
Tel/ Fax: (0212) 252 85 67 E Posta: parantez@yahoo.com
web: www.geocities.com/parantez
Birinci Baskı: Ekim 2003
Yayın Yönetmeni: Metin Celâl, Çeviri: Avi Pardo, Kapak Düzeni: Nurcan Zamur
Baskı: Mart Matbaası (Tel. 321 23 00)
Kitabın Orjinal Adı: "what matters most is how well you walk through the fire" 1. ve 2. Bölüm
Copyright: © 1999 by Linda Lee Bukowski, This book is published with the arragements of Ecco, an imprint of Harper Collins Publishers Inc. (ONK Agency Ltd.)
Türkçe Yayın Hakları: © Parantez

Charles Bukowski

BİR BEN MİYİM BÖYLE YAŞAYAN?

ateşin içinden ne denli iyi yürüdüğündür mesele -1

Çeviri: Avi Pardo

parantez

Marina Louise Bukowski için

1.
mavi boncuklar
ve
kemikler

babam ve aylak

çalışmaya inanırdı babam.
işi olduğu için
gururlanırdı.
bazen işsiz kalır,
o zaman da çok
utanırdı.
o kadar utanırdı ki,
komşular öğrenmesin diye
evden sabah çıkar,
akşam dönerdi.

ben,
kapı komşumuzu severdim:
arka bahçesindeki koltuğa oturup
garaj kapısına çizdiği dairelere
dart atardı.
1930 yılının Los Angeles'ında
Goethe, Hegel, Kierkegaard,
Nietzsche, Freud,
Jaspers, Heidegger ve
Toynbee'nin inkar etmekte
zorlanacakları bir
bilgeliği vardı adamın.

bacaklar, kalçalar ve kıç

rahipten hoşlanıyorduk çünkü bir keresinde
külahta dondurma satın alırken görmüştük onu,
dokuz yaşındaydık o zaman, en iyi arkadaşımın
evine gittim,
annesiyle babası genellikle içki içiyor olurlardı,
kapıyı açık bırakıp radyoda
müzik dinlerlerdi,
bazen annesinin eteği yukarı sıyrılır,
bacakları beni heyecanlandırırdı,
siyah cilalı ayakkabıları ve naylon çorapları
beni tedirgin eder, ürkütür,
ama bir şekilde de
heyecanlandırırdı –
kazma dişlere ve sıradan
bir yüze sahip olsa da.

on yaşına geldiğimizde babası
beynine bir kurşun sıkıp
intihar etti,
ama en iyi arkadaşım ve annesi
o evde yaşamayı sürdürdüler,
annesini elinde alış veriş
çantasıyla yokuşu tırmanırken görür,
onunla birlikte yürümeye başlardım
bacaklarının ve kalçalarının
bir arada işleyişlerinin hayli farkında,
her zaman sevecen konuşurdu benimle,
bir keresinde oğluyla birlikte kiliseye,
günah çıkartmaya gitmiştik,
rahip şişman ve iyi bir kadınla birlikte

kilisenin arkasındaki
küçük evde
yaşıyordu.
ziyaretine gittiğimizde
her şey sıcak ve rahat görünmüştü bana
1930 yılında
çünkü
dünya çapında bir buhran yaşandığını,
deliliğin ve hüznün ve korkunun neredeyse
her yerde olduğunu
bilmiyordum.

igloo

adı Eddie'ydi,
kuyruğu kıvrık,
iri,
beyaz bir köpeği vardı,
Alaska Kurt'u,
Kuzey Kutbu'nda
kızak çekenlerden,
İgloo koymuştu adını,
ve bir okuyla
yayı vardı Eddie'nin,
birkaç haftada bir
köpeğin yan tarafına bir
ok sallar
sonra da koşarak eve girip
İgloo'nun okun üzerine
düştüğünü söylerdi.
köpek aldığı çeşitli ok
yaralarına rağmen hayatta
kalmayı başardı,
ama ben aslında ne olup bittiğini
biliyor,
Eddie'den pek
hoşlanmıyordum.
boş bir arsada
amerikan futbolu oynarken
Eddie'nin bacağını kırdığımda
İgloo'nun intikamını almıştım kendimce.

Eddie'nin babası
babamı arayarak Eddie'nin onlara
bacağını isteyerek kırdığımı
itiraf ettiğini söylemiş,
bizi davacı olmakla
tehdit etmişti.

kimse de para yoktu zaten,
Eddie'nin babası
San Diego'da iş bulduğunda
oraya taşınıp
köpeği bıraktılar.
biz aldık.

hayli aptal çıktı İgloo,
tepkisiz,
coşkusuz,
dilini çıkarıp derin derin
solur,
yemek yemediği zamanlarda
uyurdu,
dışkıladığı zaman kıçını
bahçenin çimlerine
sürterek temizlese de
kuyruğunun altında
mis kokulu
kahverengi
iri bir leke eksik olmazdı.

birkaç ay sonra
dondurmacı kamyonunun
altında kalıp
kızıl bir ırmağın içinde
can verdiğinde
çok da acı çekmedim,
Eddie'nin bacağını kırmayı
başarmanın memnuniyeti
içindeydim hâlâ.

fareler

babam fare yavrularını yakaladı,
canlıydılar hâlâ,
tek tek
kalorifer kazanına attı onları.
Kazandan alevler yükseldi
ve babamı o kazana atmak
geldi içimden,
olanaksızdı ama,
henüz 10 yaşındaydım.

"pekala, öldüler," dedi bana,
"öldürdüm orospu çocuklarını!"

"bunu yapman gerekmezdi!"
dedim.

"evi istila etmelerini
yeğler miydin?
her yere minik minik
sıçar ve hastalık taşırlar!
sen olsan ne yapardın
onları?"

"evcilleştirirdim."

"evcilleştirir miydin?
neyin var senin
allah aşkına?"

kazanın içinden yükselen
alevler sönmek
üzereydi.
çok geçti artık,
bitmişti.

bir kez daha
babam
kazanmıştı.

bahçem

güneşte ve yağmurda
gece ve gündüz

çiçektir acı
çiçeklerdir acılar

sürekli açan.

bacaklar ve beyaz butlar

üçümüz dokuz-on yaşlarındaydık
saat dokuz buçuk sularında
park girişi boyunca sıralanmış
çalıların arasına girip
perdenin arasından
bacak bacak üstüne atmış Bayan Curson'un
bacaklarını dikizlerdik –bir ayağı sürekli
sallanırdı, o ne ince ve zarif
bilekti!
Eteği diz hizasından yukarda
olurdu genellikle,
çorabını tutan jartiyerinin
üzerinden beyaz budundan
bir parça görünürdü
arada sırada.
o mükemmel butları
soluk soluğa seyrederken
ne düşlere dalardık!
birden köpeği dışarı çıkarmak için
Bay Curson koltuğundan
kalkardı
ve biz koşmaya başlardık
deli gibi,
yabancı bahçelerden geçer,
iki metre uzunluğunda
tel örgülerin üzerinden atlardık,
düşe kalka uzun süre
koştuktan sonra nihayet
cesaretimizi toplayıp
kola içmek için bir

hamburger büfesinde dururduk.
Bayan Curson'ın
bacaklarının o zamanlar bizim
için ne ifade ettiğinin hiçbir zaman
farkında olmadığından
eminim.

Armentiéres'li Matmazel

savaşlar kaçınılmazsa şayet
en kralı Birinci Dünya Savaşı'ydı galiba.
gerçekten, iki taraf da son derece hevesliydi,
savaşmak için bir gayeleri vardı,
savaşmak için bir gayeleri olduğunu sanıyorlardı,
kanlı ve yanlıştı, ama Romantik'ti.
süngülerinin ucunda bebeklerle
o iğrenç Almanlar, falan filan, ve
bir sürü milliyetçi şarkı, ve her iki tarafın
askerlerini
ve paralarını seven kadınlar.

Meksika savaşının ve diğer savaşların
lafını bile etmeye değmez.
İç Savaş, bir film.

çok hızlı geliyor savaşlar artık,
savaş yanlısı arkadaşlar bile yorgun düşüyor,
İkinci Dünya Savaşı belledi analarını,
sonra da Kore, ah o Kore,
iğrençti, tek kazanan
karaborsacılar olmuştu,
ve GÜM! –Vietnam,
tarihçiler o savaş için bir ad ve anlam bulurlar herhalde,
ama önce gençler uyandı,
şimdi yaşlılar da uyanıyor,
neredeyse herkes savaşa karşı,
haklı ya da haksız,
kazanamayacaksan savaşa girme.

çocukluğumu anımsıyorum,
Birinci Dünya Savaşı biteli on ya da on beş yıl olmuştu,
Spad ve Fokker model maket uçaklar yapar,
Flying Aces dergisi satın alırdık,
Baron Manfred von Richtofen'i ve
Yüzbaşı Eddie Rickenbacker'i bilirdik,
hayali tüfeklerimizle hayali siperlerde
süngü muharebelerine girerdik...
ve o filmler, dram ve heyecan dolu,
Kaiser'i neredeyse ele geçirdiğimiz, bir keresinde
neredeyse kaçırdığımız
ve sonunda o miğferleri çivili orospu çocuklarının
işini sonsuza dek bitirdiğimiz
canım Birinci Dünya Savaşı.

çocuklar maket savaş uçakları yapmıyorlar artık,
hayali pirinç tarlalarında dövüşmüyorlar,
savaşın yararsız, yerleri süpürmek ya da çöp toplamak
kadar sıradan bir iş olduğunu biliyorlar,
kovboy filmine gitmeyi ya da alış veriş
merkezlerine takılmayı ya da hayvanat bahçesine
veya futbol maçına gitmeyi yeğliyorlar,
kolej, otomobil, kadın, ev ve barbekü hayalleri kurmaya
başlamışlar bile, bir başka düşün tuzağına
yakalanmışlar, onları savaş kadar
çabuk öldürmeyecek bir düşün, en azından
bedensel olarak.

yanlış da olsa eğlendiriciydi Birinci Dünya Savaşı bizim için,
Jean Harlow'u, James Cagney'i
ve "Armentiéres'li Matmazel, Parley-Voo?"yu
verdi bize,

oyun dolu uzun öğle sonraları verdi,
(çoğumuzun yakında bir başka savaşta
öleceğinin farkında değildik)
evet, iyi kandırdılar bizi, ama gençtik ve kandık
büyüklerimizin yalanlarına.

bakın nasıl da değişti şimdi –
çocukları bile
kandıramıyorlar artık,
bu konuda değil
en azından.

babamın büyük gönül macerası

bir gün
ilkokuldan eve döndüm,
annem oturmuş
ağlıyordu,
koca burunlu bir kadın vardı,
babam da evdeydi.
annem, "yanıma gel," dedi,
yanına gittim,
"beni seviyor musun?" diye sordu,
emin değildim ama,
"evet," dedim.
sonra babam bana,
"defol git burdan," dedi
ve annem,
"hayır, Henry, kal," dedi.
"öldüreceğim seni," dedim babama.
"Tanrım," dedi koca burunlu kadın,
"ben çıkıyorum bu evden!"
"kimi seviyorsun?" diye sordu annem babama.
babam ağlamaya başladı,
"ikinizi de seviyorum,"
dedi.
"öldüreceğim seni,"
dedim yine babama.

koca burunlu kadın çantasını kaptığı gibi
evden çıktı.
"Edna! Dur!" diye bağırdı babam.
kadının peşinden koştu.
ben de babamın peşinden.

Edna babamın arabasına bindi
motoru çalıştırıp arabayı
sürdü, anahtarlar
ondaydı, babam arabanın arkasından
koşup Edna'nın çantasını kapmayı
başardı, ama Edna durmadı.

eve döndüğümde
annem bana,
"onu sevdiğini söylüyor. burnunu
gördün mü, Henry?" diye sordu.
"evet, gördüm," dedim.
"lanet olsun," dedi babam, "çocuğu
çıkar burdan!"
"öldüreceğim seni!" dedim ona.
üstüme yürüdü.
tokadı görmedim.
kulağım ve yanağım yanıyordu,
yerdeydim –
kafamın içinde
kırmızı bir ışık çaktı,
bir zil sesi duydum.
kesildi. kalktım ve
yumruklarımı sallayarak
saldırdım.
öldüremedim onu.

bir ay sonra
adamın teki kavgada
babamın kolunu kırınca
çok sevindim.

1935'in fırıncıları

annem, babam ve ben
haftada bir gün
devletin yiyecek yardımını
almak için markete giderdik:
konserve fasulye, konserve sosis,
konserve et, biraz patates,
birkaç yumurta.
erzağı büyük torbalara
koyup eve
taşırdık.

marketten çıkarken
dışardaki büyük pencerenin
önünde durup içerde
hamur yoğuran fırıncıları
seyrederdik mutlaka.
beş kişiydiler,
genç ve yapılı adamlar,
beş tahta masanın başında
kafalarını kaldırmadan
aralıksız çalışırlardı.
zaman zaman
havaya fırlatırlardı hamuru,
farklı büyüklük
ve biçimdeydi hepsi.

biz sürekli açtık,
hamuru yoğuran,
havaya fırlatıp çeviren
adamların görüntüsü

mucizeviydi,
gerçekten.
ama sonra gitme zamanı
gelir,
ağır torbaları yüklenip
evin yolunu tutardık.

"o adamların bir işi var,"
derdi babam.
her seferinde söylerdi bunu.
ne zaman fırıncıları
seyretsek
söylerdi mutlaka.

"konserve eti pişirmenin yeni
bir yolunu buldum galiba,"
derdi annem de
her seferinde.
bazen
sosisleri.
yumurtaları her türlü
yemiştik zaten:
sahanda, rafadan, katı, omlet.
en çok konserve etin
üzerine rafadan yumurta
kırıp yemeyi
seviyorduk.
ama bir süre sonra
o da çekilmez
oldu.
ve patatesler; kızarttık,
fırına verdik,

haşladık.
ama patates,
konserve et, yumurta
ve fasulye gibi bıktırmıyordu
insanı.

bir gün eve geldik,
erzağı mutfak masasının
üstüne boşalttık ve
seyrettik.
sonra dönüp
mutfaktan çıktık.

"banka soyacağım!" dedi babam
birden.

"oo, hayır, Henry, lütfen!"
dedi annem,
"lütfen yapma!"

"biftek yiyeceğiz, kusuncaya
kadar biftek yiyeceğiz!"

"ama Henry, senin
silahın yok ki."

"Paltomun içinde silah
varmış gibi yaparım!"

"Benim bir su tabancam var,"
dedim, "onu kullanabilirsin."

babam bana baktı.
"sen," dedi, "ÇENENİ KAPA!"

dışarı çıktım.
arka balkonun basamaklarına oturdum.
içerde konuştuklarını duyuyordum,
ama anlayacak kadar değil.

sonra seslerini
yükselttiler.

"her şeyi pişirmenin
yeni yollarını bulacağım!" dedi annem.

"gidip lanet bir banka
soyacağım!" dedi babam.

"Henry, lütfen, lütfen yapma!"
dedi annem.

basamaklardan kalkıp
geceye doğru
yürüdüm.

insanlar

herkesin çözülmeye başladığı
gün gelir çatar sonunda,
ve işte:
bir odada boş küllükler sadece,
ya da tarağa takılmış bir tutam saç
erimekte olan ayışığında.

külden,
kuru yapraklardan
ve okyanus gemisi misali geçip giden
elemden
başka bir şey değil
her şey.

kan dolduklarında ayakkabılar
bilirsin
öldüklerini.

gerçek devrim
gerçek iğrentiden kaynaklanır;
çaresiz kaldığında
aslanı öldürür yavru kedi.

çocukluğumun kiliselerindeki heykeller
ve ayaklarının dibinde yanan mumlar;
ah, onları alıp
açabilsem gözlerini,
elleyebilsem bacaklarını,
duyabilsem
alçı ağızlarından dökülecek
gerçek
alçı
sözcükleri.

oda kiralayan güzel kız

New Orleans'ta
genç ve güzel bir kız
kiralık bir oda göstermişti bana,
oda loştu, birbirimize
çok yakın duruyorduk,
bana, "odanın haftalığı dört dolar elli sent," dedi
ve ben "genellikle üç dolar elli sent öderim,"
dedim loş ışığın altında,
ama odayı tutmaya karar vermiştim, çünkü
onunla arada sırada holde
karılaşabilirdim,
ve o anda
kadınların neden onun gibi olmaları
gerektiğini anlayamadım,
sürekli bir işaret vermeni
bekliyorlardı,
ilk adımı atmanı, ya da
atmamanı,
ben de
"odayı tutuyorum," dedim ve
parayı eline tutuşturdum,
çarşafların kirli, yatağın yapılmamış
olduğunu görmeme rağmen,
ama gençtim, bakirdim,
ürkektim,
kafam karışıktı.
ona parayı verdim,
dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı
ve ne tuvalet vardı odada,
ne lavabo,

ne de pencere.
intihar ve ölüm kokusu sinmişti odaya,
soyunup yatağa girdim,
bir hafta kaldım o odada,
çok insanla karşılaştım o holde,
yaşlı ayyaşlar,
aylaklar,
çatlaklar,
düzgün gençler,
can sıkıcı ihtiyarlar,
ama o kızı görmedim bir daha.

sonunda hemen köşedeki pansiyonda
başka bir odaya taşındım,
haftalığı üç dolar elli sentti ve
bir başka dişi tarafından yönetiliyordu,
yetmiş beş yaşında bir yobaz,
şaşı ve sakat,
hiç sorun çıkmadı ama
aramızda.

lavabosu da vardı odanın,
penceresi de.

çok erken

o Philadelphia barında
içmeden önce birasına
üç çiğ yumurta kıran
bir Hollandalı vardı.

71 yaşındaydı.

ben 23 yaşındaydım,
ondan üç tabure uzağa oturmuş
hüzün
yakıyordum.

körpe ve değerli
ıstırabıyla
başımı ellerimin arasına
almıştım.

ve içtik
birlikte.

"kendini kötü mü hissediyorsun, evlat?" diye sordu.

"evet, evet, evet."

"evlat," dedi, "senin yaşadığından daha çok
uyudum ben."

ne iyi bir
ihtiyardı

yatıştırıcı,
altın,
kısa bir süre sonra
öldü.

İspirto?

umursadığım için değil
ama kanımca
Philly'de barın son taburesinde
başkalarından içki dilenerek geçirdiğim süre
sosyal merdivenin en alt basamağıydı
bir gün bir beyefendi içeri girip yanıma
oturuncaya dek.
nefesi gerçekten İĞRENÇ kokuyordu.
sormadan edemedim,
"ne içtin sen Allah aşkına?"
"ispirto,"dedi.
"ispirto mu?" diye sordum.
"evet, şu içtiğin pislikten çok daha
ucuz, bir dolap dolusu ispirtom
var evde."

ondan çekiniyordum biraz,
hissetti.
"benden çekinmen için bir neden yok," dedi,
"iyi biriyim, sana bir bira ısmarlıyayım."
"hayır, hayır, gerekmez..."
"ısrar ediyorum... ben bile bir tane içerim."

iki fıçı bira ısmarladı barmen
Jim'e.

biramı kaldırdım. "şerefe!" dedim.
"şerefe!" dedi.

"sen ve ben farklıyız," dedi, "sen içki dileniyorsun,
ben ispirto için para."

"ama ikimiz de dilenciyiz!"

"doğru," dedi gülerek.

biralarımızı içtik.
yanımda biraz bozuk para vardı,
bir tane de ben ona ısmarladım.

konuşmadan oturduk öylece.
birasını bitirdi, sonra barın
orta kısmında oturan iki adamı
fark etti.
"affedersin," dedi.

kalkıp adamların yanına gitti,
arkalarında durdu ve
bir şey sordu.

"s.ktir git yanımdan!" dedi adamlardan
biri yüksek sesle.

"evet!" diye bağırdı öteki.

sonra barmen Jim bağırdı,
"defol git burdan!"

adam kapıdan çıkıp gitti.

Jim yanıma geldi.
"o orospu çocuğuyla konuşmanı
istemiyorum!" dedi bana.

"Jim, kötü biri değil o!"

"delinin teki, ispirto içiyor!

barın üzerindeki bardakları
alıp yıkamaya başladı.
çok öfkeli görünüyordu.
öbür iki adam dosdoğru önlerine
bakıyorlardı,
tek kelime etmeden.
onlar da hayli öfkeli görünüyorlardı.

ispirtonun nasıl bir şey olduğu konusunda en ufak
bir fikrim yoktu, Philly'de ispirto
içen kimseye rastlamamıştım.

oturup daha iyi zamanları
bekledim.

Pershing Meydanı, Los Angeles, 1939

hatiplerden biri Tanrı'nın varlığını
bir diğeri yokluğunu kanıtlardı.
kırlaşmış sarı saçlarına bağladığı kirli mavi
kurdelesi, beyaz çizgili elbisesi ve tenis ayakkabılarıyla
çıplak dizleri kirli kaçık kadın
ve kürkü keçeleşmiş iri köpek vardı sonra.
nereye gitsen karşına çıkan
gitarist, davulcu ve flütçü,
çimlerin üzerinde
uyuyan şarapçılar,
ve dört nala üzerimize doğru
geliyordu savaş,
ama kimse konuşmuyordu
savaş hakkında nedense,
ya da bana denk gelmemişti.

hava kararırken
6. Sokak'taki barlardan birine girerdim.
19 yaşındaydım ama 30 gösteriyordum.
bir sulu skoç söyleyip
taburelerden birine otururdum
ve kimse rahatsız etmezdi beni
savaş dört nala üzerimize doğru
gelirken.
hava karardıktan sonra
içtiklerimin parasını ödemeyi reddeder,
daha çok içki talep ederdim.
"bana bir içki daha verin yoksa
dağıtırım burayı!"
"pekala," derlerdi, "bir içki daha, ama
bu son, bir daha da buraya gelme lütfen."

gençtim, seviyordum kabadayılık taslamayı.
dünya bir anlam ifade etmiyordu
benim için.

gecenin ilerleyen saatlerinde
Pershing Meydanı'na
gider, banklardan birine oturup
halkı dinlerdim.
çimlere uzanmış şarapçılar
misk ve porto şarabı paylaşırlardı
savaş dört nala üzerimize doğru
gelirken.

savaş ilgimi çekmiyordu.
hiçbir şeyim yoktu, hiçbir şey
istemiyordum.
bir şişe viskim vardı, onu
fırtlıyor, sigara sarıyor
ve bekliyordum.
kütüphanedeki kitapların yarısını
okuyup tükürmüştüm.

dört nala üzerimize doğru geliyordu savaş.
gitarist gitarını çalıyordu.
davulcu davulunu çalıyordu.
flütçü flütünü çalıyordu.
hava serin ve berraktı
dört nala üzerimize doğru gelirken savaş.
gökyüzüne uzansan yıldızları tutabilirdin sanki
ve sigaraların yanık kırmızı uçları
parlardı
ve bir sürü öksüren,

gülen, söven insan olurdu etrafta,
kimi gevezelik eder, birçoğu da
hiçbir şey yapmadan
oturup dua ederdi.
yoktu yapacak bir şey,
1939 yılındaydık ve
ne Los Angeles'ta ne de
başka bir
yerde
bir daha
asla 1939 olmayacaktı
ve gençtim, kabadayıydım,
sırım gibiydim
ve bir daha asla öyle
olmayacaktım
dört nala üzerimize doğru gelirken savaş.

1940 yılından bir sahne:

"senin sıkı bir herif olduğunu biliyordum," dedi.
"sanat dersinde sınıfın en arka sırasına oturur,
tek kelime etmezdin.
sonra o kirli sarı saçlı tiple
tutuştuğun korkunç kavgada gördüm
seni.
severim senin gibi adamları, endersiniz, çiğsiniz,
kendi kurallarınızı koyarsınız!"

"siktir git gözümün önünden!"
dedim ona.

"gördün mü?" dedi. "gördün mü?"

iğrendirmişti beni.
dönüp uzaklaştım.

alt etmişti beni.
tahammül edemediğim bir şey varsa
o da
övgüydü.

büyük anım

Alameda Caddesi'nin batısında
bir floresan fabrikasının
paketleme bölümünde çalışıyordum
ve şıllığın tekiyle
beraberdim.
her önüne çıkanı düzüyordu,
beni bile.
ve onu terk edecek sağduyudan
yoksundum.
neyse, bütün gün çalışıyordum
ve bütün gece içiyorduk
ve her sabah
Sunbeam Aydınlatma Şirketi'ne
geldiğimde
aynı şeyi kükrerdim:
"kimse bana bulaşmasın,
hiç havamda değilim."

bir sabah
paketleme bölümüne geldiğimde
üzerinde küçük bir kulpu olan
kocaman, çelikten bir üçgen duruyordu yerde.
ne olduğunu bilmiyordum.
ömrümde öyle bir şey görmemiştim.
önemi de yoktu.

bütün katiller, boğalar ve
kaslı azmanlar çelikten üçgeni
kaldırmaya çalışıyorlardı.

"hey, Hank, yavrum!" diye bağırdı işçilerden biri,
"şunu denesene!"

"pekala," dedim.

tezgahın arkasından çıktım, çelikten
üçgenin yanına gittim, kulpundan
kavrayıp kaldırmayı denedim. Havagazı. Yüz elli
kilo vardı rahat.

tezgahın başına döndüm.

"Hank, n'oldu yavrum?"

"eline fazla patlatıyorsun galiba, koçum!"

"of, tanrı aşkına," dedim.

tezgahın arkasından çıkıp
üçgenin başına geçtim,
kulpundan kavradım, yarım metre
havaya kaldırıp yere bıraktım,
sonra tezgaha dönüp floresan
lambalarını paketlemeye
devam ettim.

"tanrım! gördün mü, moruk?"

"gördüm! kaldırdı!"

"bir de ben kaldırayım şu orospu çocuğunu!"

kaldıramadı. teker teker hepsi
denedi. ağır çelikten nesne
kıpırdamadı bile.

işlerinin başına döndüler.
öğleye doğru arkasında vinç bulunan
bir kamyon geldi. Vinç aşağı indi,
çelikten üçgeni kavradı, kaldırdı,
gıcırdaya gıcırdaya kasaya yükledi.

bir hafta boyunca
benimle daha önce hiç konuşmamış
Zenciler ve Meksikalılar
benimle dostluk kurmaya çalıştılar.
yepyeni bir saygınlık
kazanmıştım.

bir hafta sonra
herkes olanı unutmuştu
ve
sözel olarak beni kesmeye,
parçalamaya
ve dalga geçmeye
başladılar yine,
her zamanki
saçmalık.

benim bildiğim bir şeyi
onlar da biliyorlardı:
böyle bir şeyi bir daha asla
yapamayacaktım.

demiryolları

arabamla demiryollarının yanından geçerken
(özellikle değil, bir yere giderken)
içimde uyanan duygular
başkalarının içinde başka şeylere karşı uyanan duygular.
rayları, yük vagonlarını,
sarnıçlı vagonları
ve yolcu vagonlarını görüyorum,
hepsi hareketsiz ve mükemmel bir biçimde dizilmiş
ve tek bir lokomotif yok ortalıkta
(nerede bu lokomotifler?)
arabamı ağır ağır sürürken başımı yana çevirip
seyrediyorum, devasa bir avlu, tek
allahın kulu yok görünürde,
sonra geride kalıyor her şey,
ve romantizm değil
içimde bu duyguları uyandıran,
beynimin arkasında bir yerde
adı olmayan ve bana kendimi
sürekli iyi hissettiren bir şey,
bazı erkekler açık denize
ya da dağlara ya da vahşi hayvanlara
ya da kadınlara bakarken kendilerini
nasıl iyi hissederlerse öyle,
ben de severim saydıklarıma bakmayı,
vahşi hayvanlara ve kadınlara özellikle,
soluk yazılarıyla o güzelim eski vagonları
ve o sarnıçlı şişko vagonları
öyle sıra sıra dizilmiş beklerken görünce
bir sessizlik çöker içime,
başka erkeklerin başka şeylerde buldukları bir şey

bulurum onlarda,
kendimi daha iyi hissederim
ve fırsat doğduğunda
güzeldir kendini iyi hissetmek
nedensiz.

kış saati

işyerine girdim, zaman kartlar
ı yerlerinde değildiler personel
bölümünden Spindle'a gitme
k zorunda kaldım ve bana ne o
ldu Chinaski? diye sordu, allah
kahretsin, bütün kartlar alınmış
, kartımı basamadım, dedim ve
bana bir saat geç kaldın, dedi, b
oş versene sen, dedim, kol saati
m tam altıyı gösteriyor, ve bana
kış saatine geçtik dedi, kış saati
ne geçtiğimizi nasıl bilmiyorsun
? ve ben televizyonum yok gaze
te de okumuyorum, radyoda ise
sadece klasik müzik dinlerim, d
edim ve Spindle bürodaki diğerle
rine dönüp, baksanıza, Chinaski t
elevizyonu olmadığını, gazete ok
umadığını ve radyoda sadece klas
ik müzik dinlediğini söylüyor, ina
nsam mı? dedi ve biri, inansan iyi
edersin, dedi, kaçık kedinin biridir
o, daha kaçığına rastlamadım, ve S
pindle zaman kartımı çıkarıp bana
uzattı ve pekala, dedi, bas kartını, k
aybettiğin zaman maaşından kesile
cek, ben de kartımı alıp saatin yanın
a gittim, zımbaladım ve içeri girdim,
herkes bana pis pis bakıyor, beni çek
iştiriyordu, kartımı 88. sıradaki us

ta başıma teslim ettim ve oturu
p çalışmaya başladım.

at martavalı

at avluda duruyordu ve
kadınlar ata bakmak için dışarı çıktılar
ve kadınlardan biri ata binip
biraz dolaştı, ağaç dallarından birine
takılıp boynunu kıracaktı az kalsın ve
ben mutfakta durmuş
güneş ışığını, duvarın eğimini ve
ölçülmeye gönüllü her şeyi
ölçmekle meşguldüm ve
kadınlardan biri iri, beyaz
ve şişmandı ve can atıyordu düzülmeye
ama bir ay çene patlatmak ve bir yıllık
gelirini harcamak demekti ve
bende ikisi de olmadığı
için pas geçtim
ve çok geçmeden içeri girdi hepsi
ve düzülmeye can atan
iri şişman beyaz hatun oturup
atlar hakkında konuşmaya başladı
ve diğerlerinden biri bana doğru eğilip
"o müsait değil, canım!" dedi,
değilse değil,
canı cehenneme,
ben bilmiyor muydum sanki.

güneş odayı aydınlatıyordu
ve biz oturup atlar hakkında konuşup
hatunun müsait olmasını bekledik
ve sonra iri, şişman ve abazan hatun kalkıp dışarı çıktı
ben de peşinden gidip güvenli kısrağına
binişini seyrettikten sonra
içeri girdim.

kar geliyordu, allah kahretsin, kar geliyordu, çok erkendi henüz,
kadınların bazıları istiyordu kar
yağmasını, diğerleri istemiyordu.
bilirsiniz kadınları.

gidip ateşe iki odun attım,
parladı ateş birden, kırmızı,
sıcak ve hepimiz daha iyi hissettik
kendimizi, hem hazır hem de değil. aylardan ekimdi
ve Sante Fe'deydik, yoksullar
kenti terk etmiş,
bir ben
kalmıştım.

insanın en iyi dostu

bir daha köpeğimi ıslatırsan
karşında beni bulursun
dedim tipe –bahçesini suluyordu.
dosdoğru karşıya bakarak sulamayı sürdürürken
bu beni hiç kaygılandırmıyor, dedi,
senin gibileri bilirim,
konuşur ama hiçbir şey yapamazsınız.

ak saçlı bir ihtiyardı, biraz aptal. yaydığı
sıradanlık dalgasını hissedebiliyordum.
hortumu elinden çekip adamı
kendime doğru çevirdim ve
karnına sıkı bir sağ gömdüm.
taş gibi yığıldı yere sırtüstü,
bir eli karnında,
derin nefes alarak.
acınası bir görünümü vardı.
hortumu yerden alıp bir güzel ıslattım onu,
iliklerine kadar, sonra da
suyu yüzüne tuttum ve topukladım.

markete gidip bir şişe viskiyle
bir altılık bira aldım.

döndüğümde gitmişti.
daireme çıkıp Marie'ye
köpeğimizi ıslatan adamın
icabına baktığımı söyledim.
ne yaptın, diye sordu bana,
öldürdün mü adamı?

hayır, dedim, sadece bazı
şeyleri izah ettim.
tatmin olmadı Marie,
ne demek istiyordum bazı
şeyleri izah ettim derken?

boş ver dedim ona, temiz
bardak var mı?

sonra köpek girdi içeri.
Koko.

onu çok sevdiğimi bilmenizde
yarar var.

duyarlı, genç şair

o zamanlar
ne kadar iyi vakit geçirdiğimin farkında değildim
don atlet
ağzımda ucuz bir puro
geniş göğsüm
kaslı kollarım
gençliğim ve
bacaklarımla gururlanarak,
"yavrucuğum, şu bacaklara bak! böyle
bacak gördün mü ömründe?"
o otel odasında volta
atarak.
ben ona hava atar
o oturup
sigara içmekle yetinirdi.
huysuz karının tekiydi, güzel
ama huysuz.
kırıcı bir şey söyleyeceğini ve
ona güleceğimi
bilirdim.
bir gece bir bar dolusu adamın
hakkından gelişime
tanık olmuştu.

her gece aynı şey, havamı
atar,
ne kadar müthiş bir beynim
olduğunu söylerdim.

"o kadar zekiysen bu fare deliğinde
ne işin var?"

"dinleniyorum, yavrucuğum, hamlemi
yapmadım henüz..."

"palavra! götün tekisin!"

"ne?"

"götün tekisin!"

"fahişeye bak, ikiye ayırırım lan seni!"

ve başlardık yüksek sesle küfürleşmeye, eşya
fırlatmaya, mobilyayı kırmaya,
resepsiyondan telefon ederlerdi,
yan odaların duvarları yumruklanırdı,
ve ben gülerdim, zevkten dört köşe,
telefonu açardım, "pekala, pekala,
onu susturacağım..."

telefonu kapatıp ona
bakardım, "pekala, güzelim,
yanıma gel!"

"cehenneme kadar yolun var! iğrençsin!"

iğrençtim gerçekten de, yüzüm kıpkırmızı, tişörtümde
sigara yanıkları, dört günlük sakal,
dişler sarı, ayak tırnakları kırık,
deli gibi gülümseyerek ona doğru giderdim,
gözüm yatakta, "eteğini kaldır!" derdim
ona doğru yürürken, "bacaklarını görmek
istiyorum!"

belaydım gerçekten.
üç yıl dayandı,
sonra ben başka
birini buldum.

o ilk hatunum
bir daha bir erkekle birlikte
yaşamadı.
onu tedavi
etmiştim.

açlık

çok kez aç kaldım,
ama şu anda özellikle
New York'ta çektiğim açlığı
düşünüyorum.
hava yeni kararmıştı,
bir restoranın
vitrin camının önünde
duruyordum.
fırında kızartılmış bir domuz
vardı vitrinde,
gözleri oyulmuş,
ağzında bir elma.
zavallı lanet domuz.
zavallı lanet ben.
domuzun arkasında,
içerde,
masalara oturmuş
konuşan, yiyen, içen
insanlar vardı.
ben o insanlardan biri değildim.
domuza daha yakın hissediyordum kendimi.
yanlış zamanda
yanlış yerde
yakalanmıştık.
kendimi o vitrinde hayal ettim,
gözlerim oyulmuş, nar gibi kızarmışım,
ağzımda elma .
sıkı bir kalabalık birikirdi herhalde.
"hey, amma sıska bu!"
"kolları çok zayıf!"

"kaburgaları sayılıyor!"
uzaklaştım vitrinden.
odamın yolunu tuttum.
bir odam vardı hâlâ.
odama giderken tahmin yürüttüm:
kağıt yiyebilir miydim?
gazete kağıdı?
karafatma?
bir fare yakayabilirdim belki?
çiğ fare.
kürkünü yüz,
bağırsaklarını çıkar.
başını ve kuyruğunu kes.

hayır, korkunç bir
fare hastalığı kapabilirdim!

yürüyordum.
o kadar açtım ki ne olsa
yiyebilirdim:
insan, itfaiye vanası, asfalt,
kol saati...
kemerim, gömleğim.

binaya girip
odama gitmek için
merdivenden yukarı çıktım.

iskemleye oturdum.
ışığı açmadım.
orada oturup
aklımı kaçırıp kaçırmadığımı

düşündüm,
çünkü kendime yardım etmek
için hiçbir şey yapmıyordum.
o anda açlık kesildi,
öylece oturdum orada.
sonra sesleri duydum:
yan odada iki kişi
sevişiyordu.
yayların gıcırtısını
ve inlemeleri duyabiliyordum.

kalktım, odadan
çıkıp sokağa döndüm yine.
ama farklı yöne
yürüdüm bu kez,
vitrindeki o domuzdan
uzağa.
ama düşündüm domuzu
ve o domuzu yemektense açlıktan
ölmeyi yeğleyeceğime karar
verdim.

yağmur başladı.
başımı kaldırdım.
ağzımı açıp yağmur damlalarını
yuttum... gökten çorba...

"hey, şuna bak!"
dediğini duydum birinin.

aptal orospu çocukları, diye geçirdim içimden,
aptal orospu
çocukları!

ağzımı kapatıp
yürümeye devam ettim.

Vegas'ta George Raft'i gördüğüm gece

6 numaraya basıyorum, kırmızıyı deniyorum, kadınların
bacaklarına ve göğüslerine bakıyorum,
Çehov ne yapardı acaba, ve köşede
adamlar oturmuş
gençliğimin katlini yiyorlar
mavi tabaklarda, hepsi sakallı,
fena halde Rus'a benziyorlar,
sol mememin üzerindeki hayali
tabancayı okşuyorum
bir yandan da bir Fransız yosmasını
süzen George Raft gibi
gülümsemeye çalışarak. Rakamlara
oynuyorum, bereketli topraktan turp çeker
gibi çekiyorum dolarları cebimden,
ışıklar parlıyor ve
dur diyen yok.

Hank, diyor fahişem, allahını seversen, benden
başka her şeyi kaybediyorsun,
unutma bebeğim, diyorum ona, bir sevkıyat
memuruyum ben, bir yumak sicimden başka
ne kaydebilirim?

köşedeki Rus'a benzeyen beyler
tabaklarını yere devirerek kalkıyor,
ağızlarını masa örtüsüne siliyorlar.
kimi geğiriyor (biri osuruyor). tehlikeli
kahkahalar atıp
çıkıyorlar. kaburga kemikleri
sayılan sıska bir kedi

çıkageliyor bir yerlerden, yerdeki tabakları yaladıktan
sonra masaya sıçrayıp patileri
ıslakmışçasına yürümeye başlıyor.

siyahı deniyorum. krupiyenin gözleri kınkanatlı
böcekler gibi fırlıyor, onları kovmak için
alışılagelmiş hareketler yapıyor, ama nafile.

kırmızıya dönüyorum. etrafıma bakınıp
George Raft'i ararken içkimi
üzerime döküyorum. Hank, diyor, fahişem,
allah aşkına çıkalım buradan,
hiç olmazsa bir saksofon
çıkarmalıyım bu işten, bebeğim,
diyorum ona. ağzını bozmana gerek
yok, diyor fahişe. Ben ağzı bozuk
doğmuşum, yavrucuğum,
diyor ve 14 numaraya basıyorum.

AĞAÇTAN DÜŞMÜŞ BİR İNCİRE KARINCALAR MİSALİ AĞIR AĞIR GELİR ÖLÜM

aynalarla çevrilmişiz, diyorum krupiyeye, umutsuzluk
manzarasını görmezden gelerek.

ağzıma girmeye çalışan iğrenç bir şeyi
kovuyorum elimle. kedi yerinden fırlayıp
onu ters çeviriyor binlerce bacağını
patiliyerek.

sonra George Raft giriyor içeri. selam evlat, diyor,
yine mi döndün? son birkaç dolarımı ölü bir
filin göğsüne yerleştiriyorum,
yıldırımlar çakıyor, arka odada greyfurdu bıçaklıyorlar,
adamın teki
eldivenini yere bırakıyor ve mekan
alev alıyor.

arabaya yürüyüp uyuyoruz.

beyaz köpek

Hollywood Bulvarı'nda yürüyüşe çıktım.
iri, beyaz bir köpek yürümeye
başladı yanımsıra.
hızı hızımla aynı.
trafik ışıklarında birlikte durduk.
karşıdan karşıya birlikte geçtik.
bir kadın bize gülümsedi.
sekiz blok kadar yürüdük birlikte.
sonra ben bakkala girdim,
çıktığımda gitmişti
kürkü sarı dalgalı
harikulade beyaz köpek.
iri mavi gözleri gitmişti.
gülen ağzı gitmişti.
sarkık dili gitmişti.

ne kadar kolay yitiyor her şey.
hiçbir şeye sonsuza dek sahip olamıyorsunuz.

kederliyim.
kederliyim.
o köpek beni sevmiş,
bana güvenmişti,
ve ben gitmesine izin verdim.

mavi boncuklar ve kemikler

orkideler solar
ve çimenler
çıldırırken, yitiklerin
şerefine içelim:

MacArthur Parkı'nın karşısındaki barda
sabahın sekizinde
yaşlı bir adamla
yorgun bir fahişe tanıdım–
oturmuş biralarımızı yudumluyorduk
yaşlı adam, ben ve
geceyi kapısı kilitlenmemiş bir arabada
geçiren mavi gerdanlıklı
yaşlı fahişe.
"kollarıma bak," dedi yaşlı adam bana,
"sırf kemik, et diye bir şey yok."

sonra gömleğinin kollarını sıvadı
ve haklıydı –
kağıttan farkı yoktu
kemiklerini saran derinin
.
"hiçbir şey yemiyorum," dedi.
ona ve fahişeye birer bira
ısmarladım.
karşımda et yemeyen, sebze
yemeyen biri var, diye
geçirdim içimden,
bir tür aziz.
içerisi kiliseyi andırıyordu

çünkü sadece
gerçekten yitikler bir Salı sabahının
sekizinde barda oturur.
sonra fahişe, "tanrım, bu gece de bir müşteri
bulamazsam işim bitik. korkuyorum, çok
korkuyorum," dedi. "siz çaresiz kaldığınızda
sefilhanelere gidebilirsiniz. Bir kadın
nereye gidebilir ki?"
cevap veremedik.
bir eliyle bira bardağını kaldırdı,
diğeriyle gerdanlığının mavi
boncuklarıyla oynadı.
biramı bitirdim, köşeye yürüyüp
gazeteci çocuk –yaş 61- Teddy'den
bir Yarış Bülteni aldım.
"favori bir atın var mı bugün?" diye sordu.
"hayır, Teddy, tabelaya bakmam
gerekiyor; onları koşturan paradır."
"sana dört dolar vereceğim. benim için de
oyna."
dört dolarını aldım. sandviç, kahve ve
park param çıkmıştı. arabama
atlayıp gazladım. henüz erkendi
hipodrom için. mavi boncuklar ve kemikler.
evren kıvrımlıydı. motosikletli bir
polis yapıştı tamponuma. günüm
gerçekten başlamıştı.

balta ve bıçak

İspanyol kapı aralıklarından girip
alkışa yürümek
nadiren
işe yarar. elma yemek
bazen.

balta kıl payı ıskalar
ve bir hanımefendinin evinin
bacasını parçalar.
sonra döner,
seni böler bir kez
daha, oradadır,
evet, orada
işte
yine.

nasıl kurtulunur?
44 kalibrelik bir magnumla mı?
bir kutu birayla mı?
acılar müzesine girişte para almazlar,
kokarca boku kadar beleştir.

Paris'in randevuevlerinden
Pasadena'nın nalbur dükkanlarına,
balonlardan
elmas madenlerine,
çığlıktan şarkıya,
kandan resme,
resimden sihre,
sihirden cehenneme.

paramparça
yürür ve konuşur
insanlar,
turta misali dilimlenmiş,
çatal ve bıçakla
yutulmuş
insan parçaları.

küçük bir odada oturmuş
radyoda klasik müzik dinliyorum.
her nota ısırıyor,
parça koparıyor; aynanın içine düşer,
öbür tarafından çıkıp ampule
bakarken bulursun kendini.

tanrın Münih'te oturmuş
yeşil bira içiyor. O'nu bulup
nedenini O'na
sormalıyız.

Haydn ve Bach üstüne bazı notlar

sabahın dört buçuğunda
bir apartman dairesinde
jaluzinin aralıklarından
sadece
bir çiçek
kadar harikulade ve sessiz
karanlık geceye bakarken
kısık
radyodan Haydn dinlemek
mest edici.
yanında bir içki,
elbette,
bir sigara,
ve gürül gürül yanan bir soba,
gürül gürül yanan bir Haydn.
milyonların yaşadığı kentte
belki otuz beş kişi vardır
senin dinlediğin gibi dinleyen,
duvara bakarak,
sessizce sigara içerek,
hiçbir şeyden nefret etmeyerek,
hiçbir şey istemeyerek.
cıvamsı mevcudiyetinle
ölü bir adamın müziğini dinliyorsun
sabahın dört buçuğunda,
aslında ölü değil ama
sigaranın dumanı tavana doğru kıvrılırken,
aslında ölü değil,
ve tılsım bu,
Los Angeles'taki bu

güzel ses.
ama siren sesi hakim oluyor havaya,
bela, cinayet, soygun, ölüm...
Haydn devam ediyor ama,
ve sen dinliyorsun,
hayatının en duygulu sabahlarından biri,
gençlik günlerindeki bazı sabahlar gibi,
elinde aptal sefertasın
ve uykulu gözlerinle
tren vagonlarının pencerelerini
fırça ve sabunla yıkamak için
ilk otobüste,
ama
uzun kumarı oynayacağını
hep bilerek,
ve şimdi oynamış biri olarak,
hâlâ hayatta,
yoksul ama güçlü,
sabahın dört buçuğunda Haydn'ı bilerek,
onu bilmenin tek biçimiyle,
inik jaluzi
ve karanlık gece
ve sigara
ve şu kalem elde
deftere yazan
(daktilom bu saatte tecavüze
uğrayan biri gibi bağırır)
ve
şimdi
bir şekilde
yolun bilincinde
usulca ve sıcak

Haydn sona ererken
nihayet,
bir ses bana
sabahın bu saatinde
son derece makul bir fiyata
nerede pastırmalı yumurta, portakal suyu,
tost ekmeği ve kahveden oluşan bir
kahvaltı edebileceğimi söylüyor
ve seviyorum bu adamı
Haydn'ın ardından
bana bunu söylediği için,
giyinip
oraya gitmek
ve garsona pastırmalı yumurta
sipariş edip
kahveyi yudumlamak istiyorum,
ama dikkatim dağılıyor:
sırada Bach olduğunu söylüyor
ses bana: "Fa Majör Brandenburg
Konçertosu,"
bir kutu bira almak için
mutfağa gidiyorum.
bu gece ışığa kavuşamasın
bir gece kavuşamayacağı gibi,
ama sanırım bugün sabah gelip
yorucu bedelini alacak –
trafikte sıkışmış arabalar,
sifonu çekilmemiş dışkı misali yüzler,
harikulade aşktan yoksun tuzağa düşmüş yaşamlar,
ve çıkıyorum mutfaktan
yolun bilincinde
elimde soğuk bira kutusu

Bach başlarken
ve bu canım gece
her yerde hâlâ.

kaybetmeye doğmuş

hücremde oturuyordum,
tiplerin hepsi dövmeliydi,
KAYBETMEYE DOĞMUŞ,
ÖLMEYE DOĞMUŞ,

hepsi tek elle sigara
sarabiliyordu

onlara Wallace Stevens'tan
hatta Pablo Neruda'dan söz etseydim
aklımı kaçırdığımı düşünürlerdi.

kafamda ad taktım hücre arkadaşlarıma:
şu Kafka
bu Dostoyevski
şu Blake
bu Celine
ve bu
Mickey Spillane.

Mickey Spillane'e gıcık kapıyordum.

gerçekten de o gece ışıklar söndükten sonra
Mickey Spillane'le kapıştık
üst ranza için

sonunda ikimiz de üst ranzayı alamadık,
ikimize de hücre cezası verdiler.

hücre cezamı çektikten sonra başgardiyandan
randevu talep ettim.
ona hassas ruhlu,
yetenekli bir yazar olduğumu
ve kütüphanede çalışmak istediğimi söyledim.

iki gün daha hücre cezası verdi bana.

çıktıktan sonra ayakkabı atölyesinde çalışmaya başladım.

iş arkadaşlarım Van Gogh, Schopenhauer, Dante,
Robert Frost
Ve Karl Marx'tı.

Spillane'yi araba plakası atölyesine verdiler.

Phillipe'in Yeri 1950

Phillipe'in Yeri, Alameda Caddesi'ni
kesen ara sokaklardan birinde
eski bir kafe,
büyük postanenin kuzeybatısında.
sabah 5'te açar Phillipe,
beş sente kremalı
kahve içebilirsiniz.

sabahın erken saatlerinde
berduşlar Bunker Tepesi'nden
aşağı inerler, kendi deyimleriyle,
kıçlarını kulaklarına sarmış,
Los Angeles gecelerinin kendine
özgü bir ayazı vardır.
"Phillipe'in yeri, bizi kapıya koymaya
çalışmadıkları tek yerdir," derler.

garson kızlar yaşlıdır,
berduşların çoğu da
öyle.

gelin oraya bir
sabah erken.

beş sente
kentin
en güzel yüzlerini görebilirsiniz.

lobide

Patrick Otel'in lobisinde
bir koltukta oturmuş
uçan balıklar düşlerken gördüm onu,
"selam dostum," dedi, "iyi
görünüyorsun. ben hiç iyi değilim,
saçlarımı yoldular, bağırsaklarımı kestiler,
toprağa bakıyorum."

oturup son nefesini alışını
seyrettim.

çok geçmeden resepsiyon görevlisi geldi
yeşil güneş gözlükleriyle
ve görevli benim bildiğim şeyi gördü
ama ikimiz de
ihtiyarın bildiği şeyi bilmiyorduk.

öylece durdu görevli,
hayrete düşmüş gibi,
şaşkın,
ihtiyarın nereye gittiğini
merak ederek.

elinden muzu alınmış
bir goril gibi titremeye başladı sonra.

kalabalık birikti,
herkes ihtiyara bakıyordu
bir ucubeye bakar gibi,
bir tuhaflığı varmış gibi.

yerimden kalkıp lobiyi kat ettim,
dışarı çıktım ve bütün diğer karınlar,
ayaklar, saçlar ve gözlerle birlikte yürümeye
başladım, her şey hareket halindeydi, başlangıca
dönmeye ya da bir puro yakmaya hazırlanırmış gibi.

sonra biri ayakkabımın topuğuna bastı
ve küfredebilecek kadar
öfkelendim.

o hepimizi tanır

sürünerek giriyor cehennem penceremden,
hiç ses çıkarmadan
odama dalıyor,
şapkasını çıkarıp
karşımdaki kanepeye yerleşiyor.
gülüyorum.
sonra çalışma lambam masadan aşağı yuvarlanıyor,
yere çarpmak üzüreyken yakalıyor ve biramı
üzerime döküp "allah kahretsin!" diye söyleniyorum;
başımı kaldırıp baktığımda, yok,
gitmiş orospu
çocuğu –acaba
sana bakmaya mı,
dostum?

zafer!

şafak vaktinin ortasında
saldırdık
bütün gemileri limandaydı
hepsini ateşe verip devasa
bir güneş
yarattık
topumuzu katedrale doğrulttuk
süvarinin bacaklarını kestik
orduyu barakalarda akşamdan kalma yakaladık
süngülerimizle son verdik düşlerine
kadınlara ise hiç fırsat tanımadık
özellikle genç olanlara
güzelce soyduk
çığlık çığlığa
ırzlarına geçtik her türlü
ruhlarını parçaladık
birkaçını öldürdük
diğerlerinin meme uçlarını kestik
sonra kasabada ne kadar
et varsa yedik,
ne kadar şarap varsa
içtik.

kazandığın
sürece
güzeldi
savaş.
kasabayı marş söyleyerek
terk ettiğimizde
hiçbir şey bırakmamıştık geride,
ateş, duman ve
ölüm
sadece
ve günbatımına doğru
tepelerde yürürken
güzellikleriyle ödüllendirdi bizi
çiçekler.

bir tartışma daha

Rilke, dedi, Rilke'yi
sevmiyor musun?

hayır, dedim, sıkıyor beni,
şairler beni sıkar, boktur hepsi,
salyangoz, ucuz bir rüzgâra
kapılmış toz parçacıkları.

Lorca, dedi, ya Lorca?

iyi olduğunda çok iyiydi. şarkı
söylemesini biliyordu, ama senin
onu sevmenin tek nedeni
öldürülmüş olması.

Shelley, öyleyse, dedi, Shelley'ye ne diyorsun?

kayıktan düşüp boğulmamış mıydı?

şu aşıklar o zaman? adlarını unuttum...
şu iki Fransız, biri diğerini
öldürdü.

harika, şimdi de
Oscar Wilde'dan söz et bana.

muhteşem bir adam, dedi.

zekiydi, dedim, ama sen bütün bunlara
yanlış nedenlerden ötürü inanıyorsun.

Van Gogh, öyleyse, dedi.

işte, dedim, yine başladın.

ne demek istiyorsun?

demek istediğim şu ki, zamanının
ressamlarıyla aynı kanıdayım:
vasat bir ressamdı.

sen nereden biliyorsun?

biliyorum çünkü tablolarını görebilmek
için on dolar giriş ücreti ödedim.
ilginç olduğunu gördüm.
şerefli, ama muhteşem değil.

bu insanlar hakkında
bütün bunları nasıl söyleyebiliyorsun?

seninle aynı kanıda olmak zorunda mıyım?

açlıktan ölmek üzeresin
ama lanet bir ermiş gibi konuşuyorsun!

senin bütün kahramanların
açlık çekmedi mi?

ama bu farklı; sen benim sevdiğim
her şeyden nefret ediyorsun.

hayır, dedim, sadece senin onları

seviş biçimden hoşlanmıyorum.

ben gidiyorum, dedi.

sana yalan da söyleyebilirdim, dedim, çoğu
insan söyler.

erkeklerin bana yalan söylediklerini mi
ima ediyorsun?

evet, kutsal olduğunu sandığın
şeye sahip olmak için.

kutsal değil mi yoksa?

bilmiyorum. ama bu uğurda
yalan söylemeyeceğim.

cehenneme kadar yolun var öyleyse, dedi.

iyi geceler, dedim.

gerçekten çarptı kapıyı.

kalkıp radyoyu açtım.

piyanistin teki Grieg'in artık kabak tadı veren
eserini çalıyordu. Hiçbir şey değişmiyordu. Hiçbir şey
asla değişmiyordu.
hiçbir şey.

saati kur

ağır bir geceye doğru ilerleyen ağır bir gün.
ne yaparsan yap
her şey olduğu gibi kalıyor.
kediler uyukluyor, köpekler
havlamıyor,
ağır bir geceye doğru ilerleyen ağır bir gün.
ölen bir şey bile yok.
ağır bir geceye doğru ilerleyen ağır bir günde
bir bekleyiş.
su borularından akan su sesi bile duyulmuyor.
duvarlar öylece duruyor,
kapılar açılmıyor.
ağır bir geceye doğru ilerleyen ağır bir gün.
yağmur dindi,
bir siren sesi bile yok,
kol saatinin pili bitmiş,
çakmağın gazı tükenmiş,
ağır bir geceye doğru ilerleyen ağır bir gün,
bir bekleyiş daha ağır bir geceye doğru
ilerleyen ağır bir günde
yarın asla gelmeyecekmiş gibi
ve geldiğinde
aynı lanet şey olacak.

ne?

uyku bastırdı,
sabahın dördü.
beyaz bir ambülansın
sirenini duyuyorum,
sonra bir köpek
havlıyor
bir kez
bu delikanlı
Noel
sabahında.

bir yerden geliyor

göbek deliğinden muhtemelen ya da yatağın
altındaki ayakkabıdan, ya da
köpekbalığının ağzından belki veya
çimlerin üzerinde kan ve anı
bırakan bulvar kazasından.
asfalt bir ayın altında ters gitmiş
aşktan geliyor.
pamukla susturulmuş çığlıktan geliyor.
kolsuz ellerden,
bedensiz kollardan,
yüreksiz bedenlerden geliyor.
havan topundan ve tabancadan ve eski
gramofonlardan geliyor.
mavi gözlü asalaklardan ve yumuşak seslerden geliyor.
aralıksız geliyor.
sardalye konservesinin ve zarfların içindedir.
tırnaklarının içindedir.
barikatların üzerindeki
kahverengiye bulanmış sokak tabelasıdır.
kafanın içinde
kurşundan süngülerini saplayan
kurşun askerlerdir.
ilk ve son öpüştür.
köpeğin nehir gibi akan bağırsaklarıdır.
bir yerlerden geliyor
aralıksız.

ben ve o
kaşarlanmış hatun:
hüzün.

yaşam dansı

beyinle ruhu ayıran alan
birçok farklı biçimde
deneyimden etkilenir –
kimi beynini yitirip
ruha dönüşür:
deli.
kimi ruhunu yitirip
beyne dönüşür:
entelektüel.
kimi ikisini de yitirir ve
kabul görür.

çanlar

Kennedy vurulduktan hemen sonra
çan sesleri duydum,
elektrikle çalışan bir aygıttan çıkıyordu çan sesleri,
köşedeki kilise
olamaz,
diye geçirdim içimden,
Kennedy'den nefret eden
yığınla insan var orada.

ben severdim Kennedy'yi
ve pencerenin önüne gidip
belki herkes bu
ödlek nişancılardan bıkmıştır, diye düşündüm,
sokağın başındaki Ortodoks Rus Kilisesi
bunu çanlarıyla söylemeye
çalışıyordur belki?
ama ses giderek yakınlaştı,
yavaş yavaş,
nedir lan bu?
diye geçirdim içimden.
penceremin önüne doğru geliyordu,
sonra gördüm:
minik bir motorun gücüyle hareket eden
küçük, kare biçiminde bir araç
ilerliyordu sokakta
saatte üç kilometre hızla:

kırmızı boya kalemiyle
BIÇAKLARINIZ BİLENİR
yazılmıştı kontrplaktan kutunun yan taraflarına,
dosdoğru önüne bakan
yaşlı bir adam oturuyordu içinde.
hanımlar çıkmadılar evlerinden
bıçaklarını bilemek için,
kendi bıçaklarını kendileri
biliyorlardı artık.
kontrplak kutu
yavaşça sokaktan aşağı ilerledi
ve fazlasıyla acı çekermiş gibi
Normandie Bulvarı'nda sağa dönüp
kayboldu.

benim bıçaklarım kördü
kendi bıçaklarımı kendim bilemiyordum
ve daha çok ödlek nişancı
görecektik şüphesiz.

çok daha sonra
çanları hâlâ duyabiliyormuşum
gibi geldi bana.

dolunay

sapından kesilmiş
kırmızı aşk çiçeği,
tutkunun kendine özgü
bir biçimi var,
nefretin de öyle.
perde rüzgârla uçuşuyor
ve gök kara dışarıda
bu gece.
bir adam pencerenin karşısındaki
duvara bir kadını
yaslamış,
kırmızı ay
dönüyor,
bir fare geçiyor
pencerenin önünden
renk değiştirerek.
üzerimde yırtık bir kotla
beyaz bir tişört var
ve yalnızım.
kadın o duvarın gölgesinde
şimdi erkeğiyle
ve adam ona girerken
bir nefes çekiyorum
sigaramdan.

her yerde, her yerde

bu sıkı sıkıya tutunuşumuz
sefaletimize,
şaşılası,
hep savunmada, güçler tarafından
engellenmiş.
öfkemizi ateşlerken
harcadığımız enerji,
şaşılası. bir an bir canavar gibi hırlarken
birkaç dakika sonra
her şeyin aklımızdan uçup
gitmesi,
şaşılası.

saatler, günler, aylar ya da yıllar değil,
onyıllar harcanıyor,
ömürler
harcanıyor,
iki paralık
kin ve
nefret uğruna.

sonunda
bir şey kalmıyor
ölüme
almak için.

bir İspanya seyahatine dair

o günlerde şöyle bir uygulama vardı
New York hipodromlarında:
bir bilet alıp peş peşe beş koşunun galibini
bulmaya çalışıyordun, Harry
1000 dolar alıp gişeye gitti ve
"1, 8, 3, 7, 5." dedi ve aynen
o sırayla geldiler ve Harry kazandığı parayla
karısını İspanya'ya götürdü ve karısı
İspanya'da küçük bir kasabanın
Belediye Başkanı'na aşık oldu ve adamla
düzüştü ve evlilikleri sona erdi ve
Harry Brooklyn'e beş parasız
ve taşaksız döndü ve kafayı biraz
yedi, ama Harry,
umutsuzluğa kapılma,
çünkü sen bir dahisin, başka kim
gişeye gidip
mantığın bütün tanrılarına karşı gelerek
gişeciye,
"1, 8, 3, 7, 5." diyecek
inancı ve cesareti bulabilirdi ki?
sen buldun.
evet, o belediye başkanını kaptı
ama asıl ve sonsuza dek
kazanan
sensin.

Van Gogh

kendini beğenmiş hatunlar geziniyordu
Van Gogh kendini
vurduğunda.

genç kızlar ipek çorap geçiriyorlardı
bacaklarına
Van Gogh kendini
tarlada
vurduğunda

öpülmemiş, ve
daha kötüsü.

yanından geçiyorum sokakta:
"nasıl gidiyor, Van?"

"bilmiyorum, moruk," diyor
yürümeye devam ederek.

renkler patlıyor:
aşk sarhoşu
bir yaratık daha.

ben gitmek istiyorum,
dedi,
o zaman.

tablolarına bakıp
seviyorlar onu
şimdi.

bu tür bir sevgi için
doğru olanı
yapmış

öbür tür sevgiye gelince,
hiç yoktu ki.

Vallejo

zordur
şiirleri
sonunda
sizi hayal kırıklığına uğratmayacak
bir şair bulmak.

Vallejo asla hayal kırıklığına
uğratmadı beni.

sonunda açlıktan öldüğünü
söyleyenler var.

ama
yalnızlığın dehşeti üzerine
yazdığı şiirleri
bir biçimde müşfik,
bağırmıyorlar.

hepimizi yıldırıyor sanatın büyük bir
bölümü.
insan gibi yazmış Vallejo,
sanatçı gibi
değil.
idrakimizin
ötesindedir Vallejo.

hâlâ hayatta olduğunu
ve bir odada yürüdüğünü düşünmek
hoşuma gidiyor,

kestirilemez
buluyorum

Cesar Vallejo'nun
kararlı adımlarının
sesini.

profesyoneller

karıları telefonda konuşurlarken
daktilolarının başına kurulmuş
kabız yazarlar
sıcak gecelerde.
arkada televizyon açıkken
daktilolarının başında
sigara üstüne sigara yakıp
şöhretin
ve harikulade çıtırların düşünü kuruyor
ya da bir şeyler yazabilmeyi
umuyorlar
en azından.

"evet, Barney, hâlâ daktilonun başında.
onu rahatsız edemem.
Pinnacle dergisi için bir dizi kısa roman
yazmakla meşgul. 'Bugblast," adında bir
ana karakter var. Güneşte yandım
bugün. Bahçede dergi okuyordum, dalıp
gitmişim..."

geçmek bilmeyen sıcak yaz geceleri.
vantilatörün pervanesi takırdayıp titreşiyor
tel kafesin içinde.
hareket yok havada.
soluk almak güç.
mucize beklentisi içinde insanlar,
kesintisiz mucize
sözcüklerle.

kabız yazarlardan geçilmiyor
dünya.
ve taze boka doymayan
insanlardan.
kasvet verici.

gece sayımı

büyük kavanozun kapağı
açılıyor
ve bir Bebek İsa çıkıyor içinden
takla ata ata.
kedime fırlatıyorum onu,
patileriyle havada çevirmeye
başlıyor kedi Bebek İsa'yı,
karşılık alamadığı için
sıkılıyor
bir süre sonra.
şimdiye kadar
hayli anlamsız geçmiş
bir yılın
şubat sonu.
tek bir lanet savaş yok
hiçbir yerde.
bir İtalyan purosu yakıyorum,
ince, tadı buruk.
kıtaların arasındaki boşluğu
çekiyorum içime,
uzatıyorum bacaklarımı.
işte böyle
anlarda –hissedebilirsiniz
gerçekleştiğini- kısmen tuhaf ve
adlandırılamaz bir şeye dönüşür
insan-
öyle ki
ölüm geldiğinde
bir parçanızı alabilir
ancak.

mükemmel bir duman halkası
salıyorum havaya
radyoda bir soprano
arya söylerken
benim için.

her gece sayılır,
yoksa
hepimiz
delirirdik.

bir şubat öğle sonrası

Los Angeles'taki gazeteci çocukların çoğu
sakal bırakmaya
çalışıyor.
bu da onların kötü şairlere
benzemelerine neden
oluyor.

şöyle yazıyor önümdeki
kağıttan kapta: Martin Van Buren
1837'den 1841'e kadar Birleşik Devletler'in
8. başkanlığını yaptı,
ve kahvemi döküyorum
yeni sözlüğümün üzerine.

telefon çalıyor.
benimle konuşmak isteyen bir kadın.
unutsalar ya beni?
o kadar mı iyiyim?

alt dairemde oturan kadın
yöneticiden elektrikli süpürgeyi
ödünç alıp şükranlarını geveliyor.
bana kadar süzülüp kayboluyor şükranları
iki güvercin rüzgârda dama konarken.
damdaki güvercinleri seyrediyorum.
hiç kıpırdamıyorlar rüzgârda, birkaç tüy
havalanıp uçuşuyor sadece.

telefon çalıyor yine.
"biraz önce unuttum seni,
kurtuldum artık
senden."
"çok teşekkür ederim," deyip
kapatıyorum.

öğleden sonra iki,
kahvemi bitirdim, bir
sigara içtim ve su kaynıyor
yine. Eric Heckel'in özgün bir tablosu
asılı kuzey duvarımda,
ama ne coşku var bu gece burada,
ne de hüzün,
sadece sakal bırakmaya çalışan
gazeteci çocuklar,
rüzgârda güvercinler
ve elektrikli süpürge makinesinin
uzaktan gelen vızılltısı.

tekerlekli koltuğu iten melek

uzun zaman önce küçük bir derginin
editörlüğünü yapmıştı,
San Francisco'da,
Beat döneminde,
caz müziği eşliğinde şiir okuma deneylerinin
yapıldığı günler,
onu hatırlıyorum çünkü ona verdiğim
metinleri alçakgönüllü, aklı başında ve sonunda
şiddet dolu mektuplar yazıp istememe rağmen
hiçbir zaman iade etmedi;
aşkını reddeden bir kadın yüzünden
kendini balkondan attığını duydum.
atar. sonra gördüğümde tekerlekli
koltuktaydı ve içine işemek için
bir şarap şişesi taşıyordu yanında; benim,
doğal olarak, anlayamadığım
çok duyarlı şiirler yazardı; kitabını imzaladı
benim için (sevmeyeceğimi söylemeyi ihmal etmeden)
ve bir keresinde bir partide onu marizine kaymakla
tehdit ettiğimde ağlamaya başlamıştı, ben de idrar
şişesini alıp içeri giren ilk şairin kafasına
geçirmiştim; her şeye rağmen bir
anlaşmaya varmıştık anlayacağınız.

çok ince ve gergin bir kadın
gezdiriyordu onu, kolları
ve bacaklarıydı onun,
belki de, bir süre
için,
yüreği.

onun okuduğu şiir dinletilerinde
kadının onu çabucak
içeri soktuğunu görmek olağanlaşmıştı
neredeyse; bazen yanımda durup,
"onu sahneye nasıl çıkaracağız bilmiyorum!"derdi.
bazen o çıkarırdı, tek başına. genellikle.
sonra kadın şiir yazmaya başladı, okuduğum
söylenemez, ama, bir şekilde, onun adına
mutlu olmuştum.
sonra kadın yoga yaparken boynunu sakatladı
ve devlet ona özürlü maaşı bağladı ve bir
kez daha mutlu oldum onun adına, bütün şairler
kendilerine devletten maaş bağlanmasını
arzu ederler,
ölümsüzlüğe bile yeğlerler hatta.

bir gün markette kadınla karşılaştım,
ekmek reyonunda, ellerimi tuttu
ve tepeden tırnağa titredi, acaba hiç
seks yapıyorlar mıdır, bu ikisi,
diye geçirdim içimden. esin perileri
vardı neyse ki, sonra bana şiir ve deneme
yazdığını söyledi, şiir daha çok, aralıksız
yazıyordu aslında,
bir daha da görmedim onu,
sonra biri bana kadının
aşırı dozdan öldüğünü söyledi,
hayır, dedim, o değildir,
evet, evet, o, dedi.

bir ya da iki gün sonra,
akşama doğru,
bir seks dergisine ahlaksız bir öykü postalamak için
Los Feliz postanesine gitmek gerekti.
dönüşte
bir kilisenin önünde
gülümseyen yaratıklar gördüm,
bir sürü, hepsi gülümsüyordu,
erkekler sakallı, uzun saçlı ve kot
pantolonlu,
kızların hemen hepsi sarışın,
avurtları çökük ve gülümsemeleri küçücük,
ve, ha, diye geçirdim içimden, düğün,
eski tarz bir düğün,
sonra onu gördüm kaldırımda,
tekerlekli koltuğunda,
trajik ama yine de bir şekilde dingin,
saçları kırlaşmış, profilden bakınca terbiye edilmiş
bir kartal,
ve kadının cenazesi olduğunu anladım,
gerçekten ölmüştü aşırı dozdan,
adam gerçekten trajik görünüyordu koltuğunda.

sandığınız kadar duygusuz değilim.

bu gece kitabını okurum belki.

ölüm sirki

orada
başından, ortasından,
sonuna kadar,
aydınlıktan karanlığa kadar,
harcanmış gecelerin, gündüzlerin
ve yılların içinden,
bu sürekli ilerleyiş ölüme doğru.
kucağında ölümle oturmak,
ölümü yıkamak kulaklarının içinden
ve ayak parmaklarının arasından,
ölümle konuşmak, yaşamak ölümle
lekeli duvarlar, patlak lastikler ve
nöbet değişimiyle geçerken ömür.
çoraplarının içinde ölümle yaşamak.
sabah ölüme açmak perdeleri,
ölüm sirkine,
ölümün dans eden kızları,
kobrası ölümün,
çölleri.
köpeğin ağzında tenis topu misali
ölüm.
mum ışığında akşam yemeği yerken
ölüm.
gülleri ölümün.
güve misali ölüm.
boş ayakkabı misali ölüm.
dişçi misali ölüm.

karanlığın ve ışığın
ve kahkahanın
içinden,
bir başyapıtın resmedilmesinin
içinden,
seyirciyi selamlayan oyunculara alkışın
içinden,
paris
gezintisinde
kırık kanatlı serçenin yanından
geçerken,
zarafet akarken
ağaçtan portakal koparan
parmaklarının arasından.

dilimlenmiş karpuzu andıran
gökyüzünün dibinden
geçer
hafifçe
böğürerek,
adları ve ülkeleri yutar,
sincapları yutar, bitleri yutar,
domuzları ve karahindibaları yutar,
anneanneleri yutar, bebekleri
yutar, anıtları yutar,
felsefeleri yutar,
matadoru yutar, boğayı ve stadyumdaki
bütün canileri yutar.

Plato'dur, bir çocuğun
katilidir.
gözlerindir.
tırnaklarındır.
inanılmazdır, inanılmazdır, inanılmazdır.
uçurumun kenarında olduğumuza şüphe yok.
salyangozun kabuğunun içinde kopan fırtınadır.
kara dulun sırtındaki kırmızı işarettir.
yansıtmayan aynadır.
sabit fikirdir.
isa'nın bedenine çöken sisin içindedir.
tavuğun gözündedir.
kaplumbağanın sırtındadır.

güneşe doğru ilerliyor

sen ayakkabılarını giyerken
bir daha giymeyeceğini
bilmeksizin.

adamım mı?

kızım beş yaşındayken bir gün şöyle dedi:
ADAMIM GELİYOR!
ne? dedim. ne?
etrafı kolaçan ettim.
ADAMIM GELİYOR!
İŞTE, ADAMIM!
pencereye gidip dışarı baktım. kapının sürgüsünü
kontrol ettim.
elinde bir tava ve kaşıkla
çıktı mutfaktan:
çan, çan, çan!
ADAMIM GELİYOR!
ADAMIM GELİYOR!
BAKIN, İŞTE ADAMIM!
ADAMIMA BAKIN!
ADAMIM GELİYOR!

başka bir şeyi kastediyor,
diye düşündüm ve ellerimi
çırparak ritim tuttum,
ikimiz de uygun adım
dolanıp şarkı söylemeye
ve gülmeye başladık.
şamatanın kralını
ben yaptım.

kodeste bir adama Noel şiiri

selam Bill Abbott:
kitaplarımı, şiirlerimi ve öykülerimi hapishanede diğer mahkumlara okuttuğun için sana minnettarım.
kitaplarımla birkaçının yükünü hafifletebiliyorsam
ne mutlu bana.
ama edebiyat, bildiğin gibi, zor gelir
sıradan insana (sıradan olmayan insana da);
benim şiirle aram iyi değildir mesela,
ben de benimkini okumayı sevdiğim biçimde yazıyorum.

şiirde düzelme var bence, daha
insani artık,
dile getirilen berraklığın bunda
payı var. (w.c. williams geldi ve herkesten
dili berraklaştırmasını istedi)
sonra
ben geldim.

ama yazmak bir şeydir, hayatsa
başka bir şey, yazıda biraz ilerleme kaydettik
ama hayat (bizim ve onların)
olduğu yerde sayıyor gibi.

belki yeterince iyi yazabilir
ve biraz daha iyi yaşayabilirsek
hayat da biraz düzelecek
sırf utançtan bile olsa.
belki de sanatçı yeterince
güçlü olamadı,
belki de siyasetçiler, generaller, yargıçlar ve

iş adamları fazla güçlüydüler? bu
düşünceyi sevmiyorum.
ama geçmişin ve günümüzün sanatçılarını
düşününce, olanaklı
görünüyor.

(insanlar bu şekilde konuşmamdan hoşlanmıyorlar.
Chinaski, diyorlar, bırak bu ayakları,
o kadar da büyük değilsin.
ama
lanet olsun,
büyüklükten
söz eden
kim?)

demek istediğim,
sanat hayatı geliştirmesi gerektiği
kadar geliştiremedi, çok kişisel olduğu
için belki. geçmişin ve günümüzün şairlerinin
ve bendenizin;

Kadınlar
Hükümetler
Tanrı
Aşk
Nefret
Esaret
Yoksulluk
Uykusuzluk
Ulaşım
İklim
Eşler ve

benzeri konularda aynı sorunları yaşamış

olmasına rağmen.

yan hücredeki mahkumun
noktalama işaretlerini kullanım
biçiminden ve bir şeyi tam olarak
ifade edebilme arayışıyla konudan
uzaklaşmamdan şikayetçi olduğunu
yazmışsın. arkadaşın amacın
gevşemek, insanlaştırmak, rahatlamak,
ama hâlâ sözü sayfanın üzerinde mümkün
olduğunca gerçek kılmak olduğunun farkında
değil, tereyağı gibi olmalı söz, avokado gibi,
biftek gibi, sıcak kurabiye gibi, soğan halkası
ya da ne gerekiyorsa onun gibi. sözcükleri alıp
yemek gelmeli içinizden neredeyse.

(bunu okuduğu taktirde
"Chinaski, karnın açsa sana
yiyecek bir şeyler söyleyelim!"
diyecek bir ukala vardır mutlaka
orada da.)

ancak
sanatçı asıl yoldan saptığı halde
temel bir biçim sahibi olabilir. Dostoyevski
bunu yaptı mesela. asıl öyküyü
anlatırken üç dört yan öykü anlattı (romanlarından
söz ediyorum).
Bach bir ezginin üstüne bir başka ezgi, onun da
üstüne bir başka ezgi inşa etmeyi öğretti bize,
Mahler benim bildiğim herkesten daha fazla
saptı ve ben onun sözde biçimsizliğinde

büyük anlam buluyorum.
yan hücredeki gibi biçim-kural hastalarının beynini
yıkamasına izin verme. eline bir Time ya da Newsweek tutuştur,
mutlu olsun.

ama kendi tarzımı savunmaya çalışmıyorum
burada (ne sana, ne de ona)
işimi bana kendimi en iyi hissettiren
biçimde yapma hakkımı savunuyorum.
ben hep yazar yazdığından sıkılırsa
okur da sıkılır diye düşünmüşümdür.

ve mükemmeliyete
inanmıyorum, bağırsakları
açık tutmaya inanırım,
bu yüzden çok boktan yazdığımı
söyleyen eleştirmenlere katılıyorum.

sen 19 buçuk yıl yatacaksın
ben 40 yıldır yazıyorum.
yaptığımızı yapmayı sürdüreceğiz.
yaşamayı sürdüreceğiz.
hepimiz bazen kötü yazar
ya da kötü yaşarız.
hepimizin iyi ve kötü
günleri ve geceleri vardır.

komşuna Noel armağanı olarak
Robert Browning'in Toplu Eserleri'ni göndermem
gerekir aslında, aradığı biçimi orada
bulur, ama hipodrom için paraya

ihtiyacım var, Santa Anita 26'sında açılıyor, bu yüzden
benim yerime bir Newsweek ver ona (ne geçmişi, ne şimdisi,
ne de geleceği vardır ölülerin)
ve bu virgülleri doğru koydum mu,
Abbott?

,
,,,
,,,,,
,,,,,,,
,,,,,,,,,
,,,
,,,

hep yek?

iyi bir gün değildi bugün.
sivri bir çaresizlik
hakimdi dünyama,
şimdi de makinenin başındayım,
bu gece
kısmetli olmayı bekliyorum,
yıldırımlar çaksın
istiyorum,
ama tutuşmuyorlar,
tutuşmak istemiyorlar
bir türlü.
radyoda Wagner
harika,
ama ne doğduysa bugün içimde
çiğnenmiş, fırlatılmış.
merhametinizi
istemiyorum
bu Tanrıların Alacakaranlığı'nda,
kendime konuşuyorum sadece,
benim konuşma aracım bu.
yine de, biri bunu
okursa
ve onun da günü ve
gecesi
benimki gibi olmuşsa,
buluştuk demektir bir şekilde
yabancı birader veya
bacı,
ve ikimiz de biliyoruz
asıl trajedinin ölüm

olmadığını.
sen yalnızsın
ben de yalnızım ve
iyi ki bir araya gelip
acınası kederlerimizi
kıyaslamıyoruz.

ama şu yorgun
makinenin başına oturup şu
son ve sıkıcı
satırı yazmama izin ver
yabancı dost:
buraya kadar okuduğun için
teşekkürler.

sokağın köşesindeki dostlarım

muzır piç
10 yaşlarında,
gazeteci çocuğun yanındaki kutunun üstünde oturuyor,
yapacak bir işi yok,
ama gazeteci çocuğun yanındaki kutunun üstüne
oturup seyrediyor,
beni seyrediyor
gazetemi satın alırken,
sonra da peşimden koşuyor
içki almak için markete girerken,
altılık paketin parasını öderken
orada durup seyrediyor.
onu ilgilendiriyorum; o benim midemi bulandırıyor.
doğal bir düşmanlık var aramızda.

orada bırakıyorum onu.
gazeteci çocuğun da götüne koyayım,
55 yaşında ve kantalup kavununu andırıyor.

bir gazeteyle
birkaç bira satın almak
neden bu kadar zor?

gülümsüyor, parlıyor, şarkı söylüyor

genç bir Katharine Hepburn'ü andırıyordu kızım
ilkokul Noel Müsamerisi'nde.
diğerleri ile orada durmuş
gülümsüyor, parlıyor, şarkı söylüyordu
onun için satın aldığım
uzun elbiseyle.

Katherine Hepburn'ü andırıyor dedim
solumda oturan karıma.
Katherine Hepburn'ü andırıyor dedim
sağımda oturan kız arkadaşıma.
kızımın anneannesi bizden uzak oturmuştu
ona bir şey demedim.

hiçbir zaman sevemedim Kataherine Hepburn'ün
oyunculuğunu,
görünümünü sevdim ama,
klas, değil mi?
uyumadan önce yatakta
bir-iki saat muhabbet edebileceğiniz biri.

kızımın harikulade bir kadın olacağını
görebiliyorum.
bir gün iyice yaşlandığımda
müşfik bir gülümsemeyle
lazımlığımı yatağıma getirecek muhtemelen.
ve yere sağlam basan,
her Perşembe çocuklarla bowlinge giden
bir kamyon şoförüyle
evlenecek.

neyse, önemi yok bunların.
önemli olan şimdi.

anneannesi kartal gibi kadın.
annesi psikopat liberal ve hayat aşığı.
babası götün teki.
genç bir Katherine Hepburn'ü andırıyordu kızım.

Noel müsameresinden sonra
McDonald's'a gidip yemek yedik,
serçeleri besledik.
bir hafta kalmıştı Noel'e.
kentin onda dokuzundan daha
ilgisizdik Noel'le.
Klas diye buna derim, klas insanlardık ikimiz de.
Noel'i önemsememek özel bir bilgelik gerektirir,
ama Mutlu Yıllar
hepinize.

Bruckner

Bruckner dinliyorum.
onu çok iyi anladığımı düşünüyorum.
kıl payı
ıskalıyor.
ölü kemiklerini
özlüyorum adamın.

hepimiz
gerektiğinde
bir üst dişliye geçebilsek.
geçemiyoruz ama.
bir cumartesi gecesi
arka sokakta
yağmurun altında
Harry Tabor'la
kapışmamızı hatırlıyorum.
gözleri
o kocaman aptal kafatasının içinde
boş boş dönüyorlardı,
bir yumrukluk işi kalmıştı,
benimdi –
ıskaladım.

ya da bir gece ziyaretime gelen
o harikulade kadın,
kanepeme oturup
"seninim," demişti bana, "bir kıyak..."
ama viski koyup durmuş,
ortalıkta gezinmiş,
kendimle böbürlenmiş

ve sonunda
mutfaktan döndüğümde
gitmiş olduğunu görmüştüm.

ne ıskalamalar.
benim ve başkalarının.

ah, Bruckner, biliyorum!

Bruckner dinliyorum
ve adamın ölü kemiklerini
özlüyorum,
bir de kendi canlı
ruhumu.

hepimizin iyi yaptığımız
bir şeye ihtiyacı var,
biliyor musunuz.
tüple dalmak
ya da sabah postasına
bakmak gibi.

şu an

maskaralık bu, büyük oyuncular, büyük şairler, büyük
devlet adamları, büyük ressamlar, büyük besteciler,
büyük aşklar,
maskaralık, maskaralık, maskaralık,
tarih ve tarihin kaydı,
unut gitsin, unut gitsin.

tekrar başlamalısın.
at her şeyi.
hepsini fırlat.

şu anla yalnızsın.

tırnaklarına bak.
burnuna dokun.

gün sana doğru
savuruyor
kendini.

İyi bir tane daha

bir okul çocuğu gibi şiir yazmak
50 yaşında,
aklımı kaçırmış olduğuma şüphe yok;
hipodrom, içki ve ev sahibiyle
tartışmalar;
yatağın altında kirli çoraplarla birlikte
suluboya resimler;
bir küvet ve bidon dolusu
yeraltı gazetesi ve dergi.
bozuk bir pikap,
bozuk bir radyo,
ben de çalışmıyorum –iki gece lambasının
arasında oturmuşum, şişe yerde ve
beni diğer tuzu kuru uygulayıcılarla karıştırmayacakları
kadar iyi bir biçimde bir iki laf etmesi için
yalvarıyorum yirmi yaşındaki daktiloma;
tüysikletlere ya da pingpongculara göre
değil bu oyun şüphesiz –
bütün karşı fikirlere rağmen.

-ama bir kere tadını almaya görün, pek güzeldir
dişlerini sözcüklere geçirmek. bırakmayı
bilmeyenleri bağışlıyorum.
kendimi bağışlıyorum.
asıl hareket burada,
her koşuda birinci gelen
formda at
bu.

daha büyük bir kale,
daha yüce bir bayrak,
daha iyi bir kadın,
daha iyi bir yol
yok; ama söyleyecek bir sürü başka
şey geliyor akla –sihir kadar cehennem de
var; ölüm eski aşıkların sokulduğu gibi
sokulur,
daha da yakın,
sağ elini,
duvardaki lekeyi,
kızının adını,
köşedeki gazeteci çocuğun yüzünü bildiğin gibi
bilirsin onu da,
ve otursun orada çiçekler ve evlerle,
köpekle, ölümle, ensendeki çıbanla,
oturur ve tekrar tekrar yaparsın,
yaş 50, uygunsuz bir Mart akşamı,
don atlet
pencerenin önüdeki daktiloyu takırdatırsın,
insanlar gelip geçer pencerenin önünden,
yüzlerini kaldırıp içeri bakmaları
beş dize daha yazmanı sağlar,
"şu penceredeki yaşlı adam,
ne ayaktır?"
"esin perisi düzmüş onu, dostlar,
sağ olun-
ve tek elimle sigara sarıyorum
benim gibi yaşlı bir berduşa
yakışır bir biçimde, ve tanrılara şükredip
küfrü basıyorum aynı zamanda,
öne doğru eğiliyor,

sigaramdan bir nefes çekiyor
ve bütün iyi dövüşçüleri düşünüyorum;
zavallı Hem, zavallı aşık Jack, zavallı Sugar Ray,
zavalı Kid Gavilan, zavallı Villon, zavallı Babe,
zavallı Hart Cane, zavallı
ben, hahaha.

öne doğru eğiliyorum,
közlü kül
düşüyor bileklerime,
sözcüklerin dişleri.
50 yaşında aklımı kaçırmış
çakıyorum
hedefe.

2
Hayat
Devasa
Bir
Hindi
Ve
Her gün
Şükran günü

sinek öldürürken

Bach'ın, dedim, yirmi çocuğu vardı.
gündüzleri atlara oynardı.
geceleri düzüşür,
sabahları içerdi.
arada da beste yapardı.

ne zaman yazarsın?
diye sorduğunda hatuna
böyle dedim
en azından.

12 saatlik vardiya

orta yaşımda
on iki saatlik gece vardiyası
yaparken buldum kendimi,
gece be gece
yıl be yıl
ve bir şekilde kurtuluş yoktu
sanki.

tükenmiştim, boşalmıştım,
mesai arkadaşlarımda öyle.
kamçının altında
bir araya toplanmıştık,
dayanılmaz koşullarda,
ve çoğumuz
kovulma kaygısıyla,
çünkü başka bir şey
kalmamıştı bizim için.
bedenlerimiz tükenmişti,
ruhumuz kırbaçlanmıştı.

gerçekdışılık
duygusu hakimdi.
yorulursunuz,
başınız döner,
şaşkınlık ve acı karışır
cansızlığa.

o da, kanımca,
bizi orada çalışmaya iten unsurlardan biriydi.

12 saatlik vardiyalarla dolu
on yıldan fazlasını harcadım.
neden sürdürdüğümü
açıklayamam.
korkaklık, herhalde.

sonra bir gece yerimden kalktım
ve "benden bu kadar, bu işi
hemen bırakıyorum!" dedim.

"ne? ne? ne?" diye
sordu yoldaşlarım.

"ne yaptığının farkında mısın sen?"

"nereye gideceksin?"

"geri dön!"

"aklını kaçırmışsın! ne
yapacaksın?"

sıra sıra dizilmişlerdi
koridor boyunca,
yanlarından yürüdüm, bütün o yüzler.
hepsi bakıyordu.

"aklını kaçırmış!"

sonra asansördeydim,
aşağı iniyordum.
zemin kat ve dışarı.

sokağa çıktım,
yürüdüm,
sonra dönüp
kaleyi andıran binaya
baktım, dört kat,
pencerelerdeki ışıklara
baktım,
içindeki 3.000 kişinin
varlığını hissettim.

sonra dönüp
gecenin içine yürüdüm.

ve hayatıma sihirli
bir değnek değdi.

hâlâ da
sürüyor.

kışın kolaylıkla öldürdüğü bitkiler

kışın kolaylıkla öldürdüğü bitkiler,
ve bir atın gözbebeğindeki kıla
pırıl
denir
ve
kışın kolaylıkla öldürdüğü bitkiler
şunlardır:

Camapanula medium
Digitalis purpura
erken çiçek veren Krizantem
Salvia
Ve
Şasta Papatyası

Konfederasyonun Birleşik Kızları
1894 yılında
Nashville, Tennesee'de kuruldu.
erkeğin kalbi 10-12
ons,
dişinin kalbi
8-10 ons ağırlığındadır,
ve 14. yüzyılda İngiltere nüfusunun üçte biri
sağlıksız koşullar yüzünden
Veba'dan öldü.

ve tarzınıza dikkat edin:
kötü: servetinin
büyük kısmını
vakıflara bağışladı.

daha iyi:
servetini
vakıflara
bağışladı.

en iyi:
servetini
kendine sakladı.

dünyanın yaklaşık alanı
124.405. 220 kilometre kare
ağırlığı ise
6.592.000.000.000.000.000.000 tondur,
ve kızım bana,
"düşünmekle bilmek
aynı şey değildir," dedi.

İsa 33 yaşında öldü
ve sanılanın aksine
testere balığı yunusa
saldırmaz.

son şiir dinletisi

batıda bir yerdeydi.
uçakta bir içki içtim ve
öğlen iki gibi piste indik,
dinletiye 6 saat kala.
kırmızı elbiseli bir hatunla
buluşmam gerekiyordu,
üniversite kırk-elli
kilometre uzaktaydı.
alt kattaki barda bir içki içtim ayaküstü,
sulu skoç, sonra üst kattaki bara
çıkıp bir şişe
ithal
bira içtim, bu kez
oturarak.
tekrar aşağı indimde kırmızılı hatun
adımı anons ettirmek üzereydi.
kadın, profesörün karısıydı
ve lisede öğretmenlik yapıyordu.
profesörün saat 3'te dersi vardı.
arabaya atlayıp bir bara gittik
ve profesörü bekledik.
içkilerin parasını o ödüyordu, muhabbeti de
fena sayılmazdı.
profesör geldi, bir sulu skoç söyledi.
ben birayla devam ettim. "benim şakımam gerek,"
dedim onlara. Saat 7'ye kadar içtik, sonra
profesör, "gidip bir şeyler yesek iyi
olacak," dedi ve ben, "boş ver, ben aç değilim, şakımam
lazım, son bir saati bira içerek geçirmeyi yeğlerim,"
dedim. rıza gösterdiler ve 8'i biraz geçe

dinleti salonuna girdik.

şanslıydım. birkaç şiir okuduktan sonra
masanın üzerinde duran sürahiyle
bardağı fark ettim ve bir bardak su
içip ruhunun olmadığına dair bir şeyler
söyledim. öğrencilerden biri yanıma
gelip yarım şişe kaliteli şarap uzattı bana.
teşekkür ettim, bir yudum aldım ve
bir sonraki şiire geçtim, Dylan Thomas'ı
böyle haklamışlardı demek? diye geçirdim
içimden.

beni haklayamayacaklardı ama. kira, bira ve
at parasıydı istediğim.

dinletiyi bitirdim ve yupi dolu bir
partide buldum kendimi. şarap
için para çıkarıp duruyorlardı, yere
oturup sohbet ettik. biraz sıkıcı olmakla
birlikte idare etti.

sonra profesörün evinde
geç saate kadar bir şişe viskiyi
paylaştık. karısının sabah 6 buçukta
kalkıp liseye gitmesi gerekiyordu.
profesörle ikimiz içmeye devam ettik,
edebiyattan da bahsettik biraz, ama
hayattan, kadınlardan ve
yaşadıklarımızdan
daha çok.
kötü bir gece değildi.

alt kattaki kanepede uyudum.
sabah kalkıp iki Alka Seltzser ile
bir fincan kahve içtim.
profesörün köpeğini ormanda yürüyüşe çıkardım.
her yer ağaçlıktı. şanslı insanlar.
eve dönüp profesörü bekledim. o gün
dersi yoktu allahtan.

profesörü seyrettim. yaptığının yanlış
olduğunu biliyordum: bir bardak sütle
büyük bir kase dolusu kuru üzüm
yerken onu seyrettim,
banyoda çıkarırken de dinledim.

"yarım bardak birayla yarım
bardak domates suyu lazım sana," dedim.

"iyi bir dinletiydi," dedi.

"bırak şimdi dinletiyi."

"11.30 uçağına yetişmek istediğini
söylemiştin. araba kullanabileceğimi
sanmıyorum."

"ben kullanırım."

yeni araba karısındaydı, o eski arabayı
kullanıyordu, vitesli.
hoşuma gitti debriyaj kullanmaya
tekrar alışmak.

yolda iki kez durmak zorunda kaldım
profesörün kusabilmesi için. sonra
bir benzin istasyonunda durup
birer 7-Up içtik.

"iyi bir dinletiydi."

"bırak şimdi dinletiyi."

iki 7-Up daha içti profesör.

"yanlış yapıyorsun."

o kusarken ben bekledim yine.

sonra kahvaltı yapmamızı önerdi.

"kahvaltı mı?" dedim, "tanrım."

neyse, bir yerde durduk,
ben sosisli yumurta söyledim
o jambonlu yumurta, artı süt ve kuru üzüm.

"o sütle kuru üzümü yeme," dedim.

yedi. sonra o dışarı koşarken ben bekledim.

sosisleri, yumurtayı, patatesleri ve tost ekmeğini
yedim, kahvemi içtim, sonra onun jambonuyla
yumurtasını, patateslerini ve tost ekmeğini yeyip
kahvesini içtim.

havalimanına sürdüm, ona her şey için teşekkür edip
bara girdim. domates suyuyla bira içtim. sonra
da sek bir bira. uçağa bindiğimde kalkmak
üzereydi. hostes bile her zamanki kadar çirkin
görünmüyordu, bir sulu skoç söyledim,
getirdiğinde üzerime abandı
ama gülümsemedi.

profesörden yürüttüğüm bir puro buldum,
yaktım, arkama yaslanarak havalı
bir biçimde inceledim. içkimi yudumlayıp
pencereden dışarıdaki bulutları seyrederken
fabrikaları hatırladım; mezbahaları, demiryolu
çetesini, iki paralık adi esaret işlerini, karın
tokluğuna çalışmayı, korkuyu, nefreti,
umutsuzluğu.

böyle hakladılar demek Dylan Thomas'ı? diye
geçirdim içimden içkimi yudumlarken.

sıradaki dinleti lütfen.

muhtemelen öyle

bu gece
duvardaki bir çatlağa sinmiş iki örümcek
ve uçan bir sinek var odamda.

yatağıma yeni bir kadın uzanmış
Herald Examiner okuyor.

yemeği pişirdi, bulaşıkları yıkadı,
küvetimi ovdu.

pırıl pırıl yaptı.

burada örümcekler ve sinekle
bir başıma oturuyorum.

kadının gazetede okuduğu bir şeye
güldüğünü duyuyorum. mutlu
bir hali var.

o küçük örümceklerin
sineği nasıl yakalayacaklarını
kestiremiyorum.

herkes bekliyor
her şey bekliyor.

bir tek
ben miyim
böyle
yaşayan?

saldırı

berbat durumdayım. burada, hemşirelerin,
deneysel sinemacıların, güneşin
altındaki sıcak ve acılı ağaçların yaşamlarını
sürdürdükleri Hollywood'un DeLongpre Bulvarı'nda
ruhumun bütünlüğünü koruyamıyorum.

burada, penceremin önünden
Yaşlılar Evi'nden tekerlekli
koltukların geçtiği
bu evde.

daha ne kadar Chinaski?
daha kaç aşk vurulacak gökyüzünden?
daha kaç kadın?
daha kaç gün ve yıl?

acı yürüyor bu odanın gölgelerinde.
kollarımda hissediyorum,
ucuz havalandırma cihazının takırtısında.

bazı şeyleri hatırlayıp odada volta
atmaya başlıyorum, bir aşağı bir yukarı,
elimde değil, duramıyorum,
bir aşağı bir yukarı.

yalnız kalmaktan hoşnut biriydim eskiden.
şimdi yıkıldı duvarlarım,
her şeyin kenarları var.

ellerine geçirdiler beni –aklını kaçırmış, kapana kısılmış.

kendi içimden çıkardılar beni.
çalışıyorlar üzerimde.
Saldırı hiddetli, kesintisiz
ve sessiz.

nehirler bentlerin üzerinden akıyorlar.
yanık kaşar peyniri gibi bir kokusu var güneşin.
on binlerce yüz, bulvarda.
varlıkları benimle tamamen ilintisiz
insanlarla birlikte yaşıyorum.

volta atıp duruyorum odada.
soluk soluğa.

acıma bir ad taktım.
"Saldırı" koydum adını.

Saldırı, diyorum, lütfen dışarı çıkıp
beni rahat bırakır mısın?
lütfen yürüyüşe çıkıp
bir trenin altında kal.

dostlarım beni çok şakacı buluyorlar.
Chinaski'den söz et bize, diyorlar sevgilime.

Oo, diyor sevgilim, kocaman koltuğuna
oturup inliyor.

gülüyor dostlarım.
insanları güldürürüm ben.

Saldırı, diyorum, bir şey yemek ister misin?
bir zamanlar yarış atı mıydın sen?
neden
uyumuyorsun?
neden biraz
dinlenmiyorsun?

saldırı da yürüyor benimle odada,
omuzlarıma sıçrayıp beni sarsıyor.

Lorca yolda vurulmuştu,
ama burada, Amerika'da kimseyi
kızdırmaz şairler.
kumar oynamazlar.

poliklinik kokar onların şiirleri.
insanların yaşamaktansa ölmeyi
yeğledikleri bir poliklinik
gibi.

burada şairleri vurmazlar

şairlerin farkında bile değiller.

gazete satın almak için
sokağa çıkıyorum.
Saldırı peşimden geliyor.

harikulade bir genç kızın yanından geçiyoruz.
gözlerine bakıyorum. o da benim
gözlerime bakıyor.

ona sahip olamazsın, diyor Saldırı, yaşlı bir
adamsın sen, yaşlı ve kaçık.

yaşımın farkındayım, diyorum saygınlığımı takınarak.

evet, ölümün de farkındasın.
öleceksin ve nereye gideceğini bilmiyorsun,
ama ben de seninle geleceğim.

seni aşağılık orospu çocuğu, diyorum, neden
bu kadar düşkünsün bana?

aa, yoldaşım!
birlikte yıkanıyoruz, birlikte yiyoruz, mektuplarını
birlikte açıyoruz.
birlikte şiir yazıyoruz.
birlikte şiir okuyoruz.

Chinaski miyim, Saldırı mı,
emin olamıyorum.

kimi acımı sevdiğimi söyler.

evet, o kadar çok seviyorum ki onu
kırmızı kurdeleyle, kanlı bir kırmızı
kurdeleyle bağlanmış olarak
size hediye ediyorum,
sizin,
hepsi sizin.
onu hiç özlemeyeceğim.

başımdan def etmek için çaba sarf ediyorum, inanın.

posta kutunuza sıkıştırabilir
ya da arabanızın arka koltuğuna fırlatabilirim.

ama şimdi,
burada, DeLongpre Bulvarı'nda
birbirimize mahkumuz.

aşkla alevlenmiş

müşfik gözlü
küçük esmer kız
sıra bıçağı kullanmaya gelince
gözümü bile kırpmayacak,
seni de suçlamayacağım
sahil boyunca araba sürerken,
palmiyeler el sallarken,
ağır ve çirkin palmiyeler,
hayat gelmek bilmezken
ölülerin terk etmediği gibi,
suçlamayacağım seni,
öpüşleri hatırlayacağım
onun yerine,
dudaklarımız aşkla alevlenmiş,
bana her şeyini
nasıl verdiğini ve kendimden
arta kalanı sana nasıl sunduğumu hatırlayacağım,
ve küçük odanı,
temasını,
penceredeki ışığı,
plaklarını,
kitaplarını,
sabah kahvemizi,
öğle sonralarımızı ve gecelerimizi
yatakta sere serpe,
uykuda,
minik akımlar
yakın ve kesintisiz,
senin bacağın, benim bacağım,
senin kolun, benim kolum,

gülümsemen, beni tekrar
güldüren o
sıcaklığın.
müşfik gözlü esmer küçük kız
bıçağın yok
senin. bıçak
bende ve henüz
kullanmayacağım
onu.

geniş ve çalkantılı

sıcaklık 40 derece ve şortumla
duruyorum odanın ortasında.
eylül başı,
dışarıdan kaldırımı ısıran
yüksek topukluların sesi geliyor.
pencereye gidiyorum,
önümden geçiyor
üzerinde örgülü şeffaf pembe bir elbiseyle,
bacaklar uzun naylonlara sarılı,
küfesi
geniş, iri, çalkalanıyor
ben orada şortumla durmuş
güneşin altında yürüyüşünü seyrederken,
sonra kayboluyor.
çalı, çimen ve kaldırım
bütün gördüğüm.
nereden geldi?
birden gelip birden gittiğinde
ne yapar insan?
büyük bir haksızlık gibi.
dönüyorum, bir sigara sarıyorum,
yakıyorum,
havalandırma cihazının önünde duruyor
ve kendimi aldatılmış gibi
hissediyorum
haklı olarak.
ama günde yüz erkeğe aynı duyguyu
veriyordur muhtemelen.

yas tutmamaya karar verip
dışarıda toprağı
eşeleyen güvercini seyretmek için
kalıyorum pencerenin önünde.

mahvına sebep olmak

büyük bir evde yaşayan
şu yumuşak liberallerden biriydi
orospu çocuğu

bir yağlı göbek, üniversite
profesörü, bir keresinde
sevgilime, "bu adam senin
mahvına sebep olacak," demişti.
birinin "mahvına sebep olacak," dediğini
tahayyül edebiliyor musunuz?

hipodromdan eve döndük,
hatun 57 dolar kaybetmişti ve,
"bir yerde durup içecek bir şeyler alsak
iyi olacak," dedi.

eski bir askeri ceket vardı üzerinde
beysbol kepi
bot
ve elimde şişeyle döndüğümde
kapağını açıp
sıkı bir yudum aldı
siyah güneş gözlüklerinin arkasında
başını geriye atarak,
bir denizcinin intihar yudumu.

tanrım, diye geçirdim içimden,
dans etmeyi seven
ilik gibi bir taşra bebeği.

dört kaçık kız kardeşi beni asla bağışlamayacak
ve o solcu liboş
yağlı göbek
orospu çocuğu
(o kocaman
evinde)
haklıydı.

antlaşma

"Harry'yi aradım ve sevgilisi açtı
telefonu," dedi bana hatun. "ben de ona
'Harry ile görüşebilir miyim?' diye sordum ve
bana, 'Harry burada değil şu
anda' dedi,
ve ben, 'pekala, daha sonra tekrar
ararım,' dedim ve Harry'nin sevgilisi,
'dinle,' dedi, 'en iyisi sana söylemek,
Harry öldü.'"

kız arkadaşımla Harry eskiden
sevgiliymişler. Harry kalp hastasıydı,
kamışını kaldıramaz
olmuştu.

sonra devam etti:
"Harry'le bir antlaşma yapmıştık:
öldükten sonra dünyaya
döneceğine ve bana ölümden
sonra hayat olduğunu bildireceğine
söz verdi.
bunu nasıl yapmaya çalışacağını sana
söylemem gerekir sanırım."

"sahi mi?" dedim.

ben de her sabah
uyandığımda, "ee, Harry döndü mü?"
diye soruyorum.

sadece geceleri tedirgin oluyorum.
Harry'nin Himalayalar'dan daha yüksek
hayaletinin tepemize dikilip
üstümüzdeki çarşafı çekip aldığını
görüyorum,
kalbi ve diğer organları
yerli yerinde.

her zaman uykusuzluk çekmişimdir,
ama şimdi sabah
dışında bekleyecek bir
şeyim daha var.

75 milyon dolar

işte Picasso,
artık yok.
biliyorum, gazetelerde.
Picasso eksik olmuyor
gazetelerden.
resim yaptığını biliyoruz.

şimdi de mirası paylaşılacak.
birçok küçük Picasso var anlaşılan.
mahkemeye intikal edecek muhtemelen.
75 milyon dolar.

onun yerine,
fırçayla nasıl çalıştığını düşünmeyi yeğlerim,
iş başında. ıslak boya, tuval, her neyse.
ışık. orada durmuş.
süreç çözülüyor, elinde sigara.
ışık ve hava ve koku ve
fikir var, fikrin kokusu
var. ve yiyecek
bir şeyler. bir de saat. saati
ye, Pablo. saatin seni
yemesine
izin verme.

adamı gider, yapıtları
kalır.
ama benim için
adamın yapıtlarıyla birlikte
varolması çok

daha iyi. evet, biliyorum,
biliyorum. 75 milyon dolar.

neyse, Picasso artık yok.
ölümsüzlük ve ün her zaman iki
farklı şey değildir. Pablo'nun
ünü vardı, şimdi ötekine
kavuştu.

koca Henry Miller'i düşünüyorum,
Pasifik Kıyılarında, bir ileri bir
geri geziniyor ve bekliyor,
bekliyor.

ne kadar yaratıcı ve çetin ceviz çocuklarız hepimiz,
neden izin veriyorlar
ölmemize?

75 milyon dolar.

kelebekler

insan kendi ekmeğini kendi kazanmalı
ama arada sırada beklenmedik bir
armağan da fena olmuyor,
hele bu kitaplarını
okumuş (kısmen de olsa) ve
sana kendini sunmaya
istekli
bir yabancıysa.

böyle bir sunu,
böyle bir paylaşım,
kutsal olarak
algılanmalıdır.

eller
parmaklar
saçlar
koku
ışık.

güçlü olmayı gerektirir
reddetmek.

canım kelebekler.

insan ekmeğini kendi kazanmalı
ama beklenmedik bir armağana da hayır demem.

utanmıyorum.

birbirimizi
hak ediyoruz

minik alevime
kanat çırpan
o kelebekler
ve ben.

4 adet İsa

şiir okumak için Santa Cruz'a gittiğimde
dördümüzü bir restorana
götürüp
yüksek bir masaya oturttular,
önümüzde adlarımız yazılı kartlar:
Ginsbing, Beerlinghetti, G. Cider ve Chinaski.
okumaya başlamamıştık henüz,
önce yemek yenecekti.
Son Yemek gibi geldi bana.
geç geldim,
oturdum,
boğazına fular bağlamış
ince bir adam
kalkıp yanıma geldi:
"bahse girerim ki
kim olduğumu tahmin edemeyeceksin!"
baktım.
"haklısın, edemiyorum."
"Ben G. Cider'ım."
"selam, Garry. Chinaski ben."
yerine dönüp
oturdu.

Ginsbing ile Beerlinghetti
gösterilen ilgiye hayli aşinaydılar.
hiç etkilenmemiş gibiydiler.

orada yemek yiyen
ikinci sınıf aşağılık şairlerden
oluşmuş diğer bir masadan

Jack Bitchelene bağırdı:
"hadi, Chinaski, bir bok başlat!"
"sen bokun ta kendisisin, Jack!" diye bağırdım.
"kendini ye ve boğul!"
bayılırdı bu muhabbete Jack. o iğrenç Brooklyn
ağzını açtı ve Santa Cruz'a
kadar güldü
yağlı gri saçları
yüzünde.
"baksana," dedim Beerlinghetti'ye, "burada,
stratosferde içki servisi yapmazlar mı?"
"yemek bekliyoruz," diye bilgilendirdi beni
kibarca.
masadan kalkıp
bara yürüdüm.
"bir votka-7 ver bana," dedim
barmene.
bir dikişte götürdüm, bir bira
söyledim
ve Son Yemeğe
döndüm.
yolda adamın teki koluma yapıştı:
"Ginsbing sana nasıl yaklaşacağını bilemediğini
söylüyor," dedi.
masaya oturdum.
yemek geldi.
yedim.
sonra okuma salonuna nakledilmeden önce
bize talimat verildi:
her birimiz
20 dakika
okuyacaktık.

ben 15 dakika okudum.
Beerlinghetti 25 dakika okudu.
Ginsbing 30 dakika okudu.
G. Cider bir buçuk saat
okudu.

sonra bitti.

şimdi diğerleri
benim
aralarındaki
Yahuda
olduğumu
söylüyorlar.

180 dolar içerde

donumu kaybettim bugün hipodromda,
şimdi de grip,
Wagner dinliyorum radyoda,
küçük bir elektrik sobası mırlıyor.

ölmedim henüz,
henüz ölmedim,
doyamadım bacakları sımsıkı
saran naylonların altındaki dizkapaklarına.

güç topluyorum,
karşı atak planlıyorum.

donumu kaybettim bugün hipodromda,
Siera Madre gülümsüyor bana,
donumu kaybettim,
bir yenilgi duvarından geçtim.

ölü bir kedi gördüm bugün,
iki ön bacağı kopmuş,
ben geçerken
çöp bidonunun yanında yatıyordu.

oyunların en zoru bu,
çiçek gibi büyür yenilgi,
fahişeler kapı eşiklerindeki iskemlelerde otururlar,
Hun imparatoru Atilla lastik maskeyle uyur geceleri.

Wagner öldü, Rimbaud yazmayı bıraktı, İsa her şeyi tükürdü.

donumu kaybettim bugün hipodromda,
ziyanın tarihini
ve boğulmuş düşlerin
hatasını anımsadım.

çok kolay istiyoruz,
ve bu oyunların en zoru.

küçük soba mırlıyor
ben sigaramı tüttürüp
duvarlara bakarken.

ölümün mavi başı

Richard Strauss'u dinlemek
büyük zevk
gözlerin bağlı
duvara yaslanmışsan
İspanyol tüfekleriyle,
sıcakla, tozla ve
ölümün mavi başıyla karşı karşıya.
Richard Strauss'u dinlemek
kızıl patlamalar, gri-beyaz
ışık,
limonata, ve kutuplaşmış
öğle sonralarının gölgesine çömelmiş
kedileri çağrıştırıyor.
hepimiz için kötü gidiyor
işler, sürekli neredeyse,
ve zor zamanlarda
ne yaptığımız
kim ve ne olduğumuzu
ortaya koyar.

rengarenk bir zanaat ve duygu dalgasıdır
Richard Strauss,
uzunlamasına ortadan kesilip
içi doldurulmuş
Fransız ekmeğidir,
olması gerektiği
gibi.

kapımı açık bırakıyorum, mahallenin
kedileri içeri giriyor. yanımdan geçip

kanepemin üstüne sıçrıyor, banyoya
giriyorlar, biri de yatağımda
uyuyor. Bir diğeri yanıma
oturmuş ve Richard Strauss
dinliyoruz.

başımız belada, ama
ne yapacağımızı bilemiyoruz.

genç adamlar

tekrar tekrar
genç adamlar aynı
mektubu yolluyorlar bana:
"yazamıyorum, ama yazmak
istiyorum. senin yazılarını okuyor
ve senin gibi yazmak istiyorum.
lütfen, bana yol gösterir misin?"

tepeler alev almış çevremde,
sıçan kaynayan sular
basmış evimi.
sokaklar kükreyip
esniyorlar
beni yutmak için.
boğuluyorum,
soluk
alamıyorum.

yazmak mı istiyorlar?
benim gibi mi?
ne demek istiyorlar?
yazmak da ne?

tek istediğim
yatağa girmek,
gözlerimi kapatmak
ve sonsuza dek
uyumak.

her şeyin anlamı

soğuk köpeklerin ve
demiryollarının yakınında doğmuşum.
yitiklerle yaşamaya
doğmuşum.

hayatın tasarlayabileceği
her şeyden daha
çirkin yüzlerin arasında
doğmuşum.

7 numaralı atın
öğleden sonra
3:42'de
bacağını kırdığına tanık olmaya
doğmuşum.

bir kadın daha kaybetmeye
doğmuşum –
elbiseleri dolapta değil,
firketelerini
losyonlarını
rujunu
ve küpelerini
bırakmış
ardında.

bir bacak üstünde dans etmeye
doğmuşum.

öylece oturup sinekleri,
kurbağaları
ve karafatmaları seyretmeye
doğmuşum.

ton balığı konservesinin
kenarlarında parmaklarımı
kesmeye doğmuşum.

göbeğim iki kat
yürümeye
doğmuşum.

tekrar,
tekrar,
tekrar,
doğmuşum.

tahmin edin kim?

önemli bir adamdan bir başka önemli
adama paslandı,
bir yataktan bir yatağa,
bir adamdan bir adama,
hepsi de toplumda mevki sahibi:
siyasetçiler, sporcular, sanatçılar,
avukatlar, doktorlar, oyuncular,
yapımcılar, ekonomistler,
ve hepsi bir şeyler verdiler
ona:
armağan, para, yayın,
tanıtım ve/veya
iyi bir hayat.
ama birden
32 yaşında
ölünce
cenazesine gelenlerin listesi:
Virginia'daki teyzesi,
muhasebecisi,
torbacısı,
bir barmen,
alkolik bir komşu
ve birkaç mezarlık görevlisi.
ama iki kozunu saklamıştı
ve son gülen o oldu:
hayatında bir kez bile sekiz saatlik
vardiyada çalışmadı
ve ağzındaki bütün
altınlarla
gömüldü.

bir denizkızı istiyorum

delilikten söz edeceksek
denizkızlarını düşünüyorum
son zamanlarda.
ama tam
canlandıramıyorum
kafamda.
beni rahatsız eden sorular var:
üreme organlarının yeri?
tuvalet kağıdı kullanırlar mı?
sucuklu yumurta pişirirken
tek yüzgeçlerinin üzerinde
durabilirler mi?

denizkızı bir sevgilim
olsun isterdim
doğrusu.
bazen süper markette pavurya
ya da yavru ahtapot görüyor ve içimden,
onu bunlarla besleyebilirim, diye
geçiriyorum.
iyi de hipodromda
nasıl taşıyacağım onu
sağa sola?

alışverişimi yapıyor,
arabamı kasaya doğru itip
boşaltıyorum.
"nasılsınız bugün?" diye soruyor
kasiyer.
"iyiyim," diyorum.

market üniforması,
düz ayakkabılar,
küpe,
küçük bir kep,
külotlu çorap.
hesabımı
tuşluyor. onun
üreme organlarının
nerede olduklarını
biliyorum
pencereden dışarı bakıp
beklerken.

olağandışı bir yer

bu şiiri yazmayı düşünmek bile
beni kusturacaktı az kalsın,
ama bir kez daha
deneyeceğim.

Salt Lake
City'deydim
ve şifayı
kapmıştım,
soğuktu,
kısa kollu gömleğimden başka
bir şey almamıştım yanıma.

şiirleri okumuş
Los Angeles'a uçmaya
hazırlanıyordum.

ama iki hatunla birlikteydim
ve barları turlayalım diye tutturmuşlardı.

bir bara girdik,
kızlar ön masalardan birine
oturmak istediler.

oğlanın teki
vardı sahnede,
Japon bir kovboy,
çığlık atmakta üstüne
yoktu.

bir ara çişim geldi,
kalkıp helaya gittim,
iri ve sığ bir küvetten farkı yoktu
pisuarın,
tıkalıydı,
ağzına kadar idrar doluydu
ve yere akıyordu
usulca.
her yer ıslanmıştı,
o taşan idrar dalgasında
ramak kalmıştı kusmama.

dışarı çıktım
ve kızları aldığım gibi
topukladım oradan.

garsona bahşiş de
bırakmadım.

hâlâ hangisinin daha kötü olduğuna
karar veremiyorum-
hela mı
yoksa o Japon
kovboy mu?

orası Mormon
bölgesi ve
yapılacak çok iş olduğu
apaçık.

şimdi bu kentte-

kadınların kafaları
mutfak duvarlarına
çarpılıyor
işsiz
kasaplar tarafından.

pezevenkler
yorgun kızlardan
oluşmuş
yılgın ve bağımlı
taburlarını
sokaklara salıyor.

yukarda adamın teki
bağırsaklarını
kusuyor
çöp kutusunun içine.

çok fazla
ucuz şarap
ve sigara içiyoruz
hepimiz.

şiltelerimize
ve sehpalarımıza
bakıp
neden bu kadar hızlı
çirkinleştiklerini merak
ediyoruz.

bir beysbol maçı
aşk
veya
polis
dizisi arayışıyla
televizyonlarımızı açıyoruz

ama
ses
aslında istediğimiz

zihnimizi
dağıtacak
küçük bir şey

kimse
sonlarla
ilgilenmiyor

sonu biliyoruz

kimimiz
zayıf düşer

kimimiz
İsa'nın
köpeği
olur.

kimimiz olmaz.

bir şey bilmek

sayı çekmektir
ve sayı çekmek
gereklidir

beysbol bu

hepsi bu

gerisi
de.

Kaptan Pilot Şarapçı

şairlikten
eğlendirici konumuna
geçebiliyor insan.
bir keresinde Florida'da bir
şiir dinletisi vermiştim ve
oradaki profesör bana, "artık
bir sahne adamı olduğunun
farkındasın, değil mi?" diye
sormuştu.

ettiği laf
canımı sıkmıştı
çünkü seyirci
eğlenmeye geliyorsa
insan şüpheli konumuna
düşüyor bir şekilde.

neyse, bir başka sefer,
Los Angeles'tan havalandık
ve pilot kendini
"Kaptan Pilot Şarapçı" olarak
tanıttı ve binlerce kilometre sona
iki motorlu küçük bir uçağa
naklettiler beni ve havalandıktan sonra
hostes elime bir içki tutuşturup
paramı aldı
ve, "içkilerinizi
dipleyin, iniyoruz!"
diye bağırdı
ve indik

sonra tekrar havalandık ve
hostes elime bir içki
tutuşturdu yine,
paramı aldı ve "içkilerinizi
dipleyin, iniyoruz!" diye
bağırdı.
üçüncü seferde
iki içki istedim,
ama sadece bir kez
daha indik.

o gece Atlanta'da iki seans okudum
ve halıları pırıl pırıl bir evde
buldum kendimi, bar, şömine,
bütçeden ve Fulbright burslarından
söz eden profesörler ve
tek kelime etmeden
uslu uslu oturan karıları.

hepsi benim,
sahne adamının,
onları eğlendirmek için
Kaptan Şarapçı ile uçan bendenizin
bir şey yapmasını, eşlerinden
birine sarkmamı ya da pencere camını
kırmamı ya da halıya işememi ve
onlara kendilerini üstün ve liberal hissetme fırsatını
tanımamı bekliyordu.
kedinin kıçına bir kibrit çöpü
olsun sokamaz mıydım?
dönem ödevini Chinaski üzerine
hazırlayan birinci sınıf

öğrencisi çıtırı da mı götüremezdim?

ama kalkıp üst kattaki
şair odasına gittim
kapıyı kapattım
soyundum
ve yatağa girip
uyuyarak
kendimi bildiğim en iyi biçimde
eğlendirmiş
oldum.

sabah aşkı

pazar sabahı
saat on buçuk sularında
uyandım ve doğrulup,
"ah, Tanrım!" dedim,
"ne oldu, Hank?" diye sordu hatun,
"arabam," dedim, "dün gece arabamı nereye
park ettiğimi hatırlıyor musun?"
"hayır, hatırlamıyorum," dedi
ve ben, "bu işte bir bit yeniği var," dedim ve giyinip
sokağa çıktım.
endişeliydim.
arabamın nerede olduğuna dair
en ufak bir fikrim yoktu.
sokağımı ve bir sonraki sokağı gezdim,
görünürde yoktu.
arabalarımla tutkulu ilişkiler yaşarım,
ne kadar eskiyseler
o kadar
bağlanırım onlara.
bu seferki çok eski bir aşktı.
sonra üç blok ötede gördüm onu:
daracık bir sokağın tam
ortasında duruyordu. kimse o sokağa
ne girebilirdi ne de çıkabilirdi.
unutulmuş bir ayyaş gibi
sakin sakin duruyordu yolun ortasında.
yanına gittim, bindim, anahtarı kontağa
soktum ve
çalıştı.

park cezası yoktu üstünde.
keyfim yerine geldi.
sokağıma sürdüm, özenle park ettim.

arka merdivenden çıkıp kapıyı
açtım.
"eee, araban iyi mi bari?" diye sordu.
"evet, buldum," dedim. "nerede olduğunu tahmin..."
"o lanet arabayı çok fazla kafana takıyorsun!" diye
tersledi beni. "7-Up getirmeyi akıl ettin mi, bira getirdin mi? hemen
bir şey içmem gerek!"

soyundum, yatağa girip
koca kıçımı onun koca
göbeğine yasladım
ve tek kelime daha etmedim.

eski bir cokey

Hollywood Park ya da Santa Anita Hipodromu'nun
programlarında adlarına rastlanmaz olduğunda
emekliye ayrıldıklarını düşünürsün,
ama her zaman öyle olmuyor.
bazen yanlış bir kadın veya
kötü bir yatırım
veya alkol veya uyuşturucu
emekliye ayrılmalarına izin vermez.
o zaman Caliente'de
havalı ve genç Meksikalı cokeylere
karşı yarışırken çıkarlar karşına,
ya da panayır yarışlarında
ilk dönemeçten çıkarken görürsünüz birden.
bir zamanlar ünlü olan boksörlerin
genç ve yetenekli boksörlere
yem edilmesi gibi bir şey.

bir gece Phoneix'deydim
ve herkes durmaksızın konuşuyordu,
karımın arabasını ödünç alıp
hipodroma gazladım.
iyi bir gün geçirdim.
sonra, son koşuda
cokey sürpriz bir atla kazandı:
48 dolar 40 sent, programa baktım:
R.Y.
buralara düşmüştü demek?
ve yarışı bitirdikten sonra
aynı Hollywood Park'ta salladığı
gibi sallamıştı kırbacını

havada.
ölünün
tekrar dirildiğini
görmekten farksızdı:
hey gidi R.Y. hey.
iki kilo almış,
biraz yaşlanmıştı,
ama hâlâ
sihirbazdı.

o koşuda adının listede olduğunu fark etmemiştim,
yoksa o günkü tek koşusunda
küçük bir bahis oynardım ona, duygusal
bir bahis.

Yeni Yıl Partileri sizin olsun,
doğum günleri sizin olsun,
4 Temmuz sizin olsun,
böyle bir sihri ben her zaman yeğlerim.

dönüşte arabamı sürerken
çok mutlu oldum R.Y.'nin adına.

eve döndüğümde hâlâ
vıdı vıdı konuşuyorlardı ve
hatunum başını kaldırıp,
"ee, nasıl gitti?" diye sordu, "şansın yaver gitti mi?"
"çok şansıydım," dedim,
"hele şükür, zamanı gelmişti," dedi.

haklıydı.

Carlton Way'de zor zamanlar

biri daha öldürüldü dün akşam
ben oturmuş ölmekte olan bir düzine gülü seyrederken,
bu mahallenin New York'un İspanyol Harlem'inden
daha tehlikeli olduğuna gerçekten inanıyorum.

çıkmalıyım buradan.
dört yıldan beridir bu mahallede yaşıyorum,
burnum bile kanamadı,
komşular beni kabullenmişler bir anlamda.
beyaz tişört giyen yaşlı adamım ben.
ama bu bana yetmeyecek bir gün.
parasız sayılmam artık.
taşınabilirim.
yaşam koşullarımı iyileştirebilirim.
ama buradan hiçbir zaman çıkamayacakmışım
gibi bir his var içimde.
köşedeki taco büfesini çok seviyorum bir kere.
ucuz barları seviyorum, rehinci dükkanlarını seviyorum,
otobüs duraklarının banklarında ya da çalılarda
uyuyan berduşları seviyorum.
bu insanlarla aramda
bir bağ olduğunu hissediyorum.
her ne kadar şimdi küçük çapta ün sahibi
bir yazar olsam da
bir zamanlar onlardan biriydim.

biri daha öldürüldü dün akşam
bu mahallede,
penceremin altında neredeyse.
duygusalım:

çiçekler neredeyse ölü de olsalar
onları bana biri getirdi,
sonunda onları
atmak zorunda mıyım?

bir ölü daha dün akşam,
bir ölü daha,
yoksul yoksulu öldürüyor.

taşınmak zorundayım
bu mahalleden,
şiirim için değil,
kendime yaşlanma fırsatı
tanımak için.

bu satırları yazarken
arka tarafta yaşayan ve siyah sarı çizgili tişört
giyen yarma (bir doksan boyunda,
yüz yirmi kilo ağırlığında bir arıyı andırıyor)
penceremin önünden geçerken
sinekliğimi pençeliyor.

"merhamet, dostum," diyorum.

"merhamet yok," diyor, küçük dairesine
dönerken.

bir düzine ölü gül bana bakıyor.

ona ihtiyacımız vardı

azmandı ve ağzında puro
sabırla mahallenin insanlarını,
romatizma ve kabızdan ya da geceleri
buruşuk vücutlarını dikizleyip jaluzilerin
öbür tarafında derin derin soluyan
röntgencilerden yakınan yaşlı kadınları dinlerdi.
büyük sabrı vardı insanlara karşı,
Taco büfesinde oturup dertlerini anlattıktan sonra
onu pür dikkat dinleyen
kokainmanları, eroinmanları
ve çirkin fahişeleri dinlerken
vardı bir bildiği,
mahallenin kendisiydi o,
Hollywood-Western kavşağıydı,
sustalı taşıyan pezevenkler bile
kenara çekilirdi o
geçerken.

sonra birden oldu: incelmeye
başladı. kapımı çalıp benden portakal
istedi. halsiz ve kederli bir biçimde koltuğuma
yığıldı, ağlayacak gibiydi. "neyim var bilmiyorum.
yemek yiyemiyorum. yediğimi çıkarıyorum."
doktora gitmesini söyledim. Emekliler Hastanesi'ne gitti,
Queen of Angels Hastanesi'ne gitti, Hollywood
Presbyterian Hastanesi'ne gitti, başka tuhaf yerlere de.

geçen gün onu görmeye gittim. mahalleden
taşınmıştı. koltukta oturuyordu. ortalığa boş süt kartonları,
konserve tenekeleri, Kentucky Tavuk kutuları, yenmemiş
cips paketleri saçılmıştı ve içerisi çok kötü kokuyordu.

"sana teşhis koyacak iyi bir doktor lazım," dedim.

"yararı yok," dedi.

"vazgeçme..."

"kremalı süt içebildiğimi keşfettim, çıkarmıyorum."

bir süre daha konuştuk, sonra çıktım.

yaşlı kadınlar, "nerde? arkadaşın nerde?" diye
soruyorlar bana şimdi.

onları görmek istediğini sanmıyorum.

en iyi burada bir sorun çıktığı zamanlardaki
haliyle hatırlayacağım onu,
ay ışığında kocaman cüssesi, özgüveniyle
ve ağzında purosuyla
sorunu halletmeye hazır
arka taraftaki dairesinden
fırlayışını.

şimdi bir insanın olabileceği kadar yalnız
beklediğine şüphe yok.
şeytanın bile dostları vardır, bilirsiniz.
yaşlı kadınlar evlerinden dışarı çıkmıyorlar,

taco büfesinin havası kaçtı
ve geceleri tepemizde dönen
polis helikopterleri spot ışığıyla
penceremizi istila edip
perdelerimizi aydınlattığında
eskisi kadar önemi yok artık. bu
kadar basit.

Nana

on farklı eyalette
200 erkek düzmüştür.
5'i intihar etti
3'ü tamamen delirdi.
ne zaman yeni bir kente
taşınsa 10 erkek de
peşinden gider.
şimdi kanepemde oturuyor
üzerinde kısacık mavi bir elbiseyle,
ve sıhhatli görünüyor, neşeli,
masum hatta.
"üstüme düşmeye başladığı an,"
diyor,
"o erkeğe duyduğum ilgiyi
yitiriyorum."
ben içkisini tazelerken
o elbisesini yukarı kaldırıp
siyah külotunu gösteriyor bana.
"külotum seksi değil mi?" diye soruyor.
çok seksi olduğunu söylüyorum.
kalkıp yatak odamdan geçerek
banyoya giriyor,
bir süre sora sifonun sesini duyuyorum.
adı Nana ve son 5.000 yıldır
dünyada yaşıyor.

zavallı Mimi

zavallı Mimi Trochi,
hayatımda gördüğüm en güzel kadın muhtemelen,
genç üstelik, hâlâ genç, ama
başı beladan kurtulmuyor,
iki kez akıl hastanesine düştü,
defalarca birlikte olduğu adam tarafından
terk edildi,
haddi hesabı yok,
ama benim ender bulunur modası geçmiş adamlardan
biri olduğumu biliyor
ve güç toplamak için bana geliyor,
ama ateşli öpüşlerden ileri gidemedim onunla,
ve sürekli yıldırım ya da başka bir
talihsizlik giriyor araya,
ve zavallı Trochi ile bir türlü
ateşli öpüşler safhasını
geçemiyoruz,
genellikle şansım daha yaver gider böyle,
onun için öyle olduğu kesin –çocukları
bunu kanıtlıyor.

dünyanın en güzel kadınlarından biri için
gerçekten kafa karıştırıcı olsa gerek,
özellikle hem beyni hem de ruhu olan bir kadın için, ama
seçimlerini yanlış yapıyor Trochi,
kayıtsız erkekleri seçiyor bir kere, kayıtsız
erkeklerin güçlü olduğunu sanıyor,
ben de Mimi Trochi ve kayıtsız erkekleriyle
beraber hayli acı çektim ve
ona hiç takamama rağmen

hikayeleri ve hıçkırıklarıyla
sürekli geliyor,
her zamankinden daha çekici,
öpüşmüyoruz da artık,
bütün ateşli öpüşler sonsuza dek gitti,
yeterince kayıtsız değilim.
"sen fırsatını kullanamadın," diyor bana
yeni bebeğini göstererek.

ne yapacağımı bilemediğim için
kız arkadaşımı arayıp, "buraya gel,
Mimi bebeğiyle geldi, kutluyoruz," diyorum.
kız arkadaşım geliyor ve bebeği
kucağına alıp kendine özgü şefkatiyle
ona işkence ediyor
tıpkı bana yaptığı gibi.

sonra Mimi'ye kız arkadaşımla akşam yemeğine
çıkmamız gerektiğini söylüyorum,
bu saatte trafik çekilmez, diyor Mimi, saat
beş, biraz daha kalabilir miyim?
güzeller güzeli Mimi Trochi'yi evde bırakıp
yemeğe çıkıyoruz,
fazla endişe etmiyorum
çünkü Mimi'nin kendine özgü tarzıyla
beni sevdiğini hissediyorum,
ve ertesi sabah eve döndüğümde
hiçbir şeyin eksilmediğini görüyorum,
daha sonra küçük bir telefon faturası geliyor sadece,
bir Van Nuys, bir de Pasadena,
onun konumunda bir kadın için lafı bile edilmez,
nasıldır bilirsiniz:

New York ya da Philadelphia'yı arayabilirdi,
ya da Londra veya Paris'i...

telefon numarası adres defterimde,
Yılbaşı partime davet edeceğim onu
hâlâ kentte ise.
onu evimde bıraktığımız gün
Kırmızı Fes'te dansöz olarak
çalışmaya başlayacağını söylemişti. Kırmızı
Fes'in sahibi Türk'tü ve Mimi'nin
başına çok dert açıyordu,
ama yine de işi ona verebilirdi
Mimi'nin dediğine göre.

Mimi Trochi'yi bu kadar uzun zamandan beri
tanıyan biri olarak Türk'ün başına
ne tür dertler açtığını
sormaya cesaret edemedim.

bir çocuk ve köpeği

işte, yırtık şortuyla Barry,
Thorazine tedavisi görüyor,
24 yaşında,
38 gösteriyor,
annesiyle aynı apartman
dairesinde oturuyor ve
evli bir çift gibi kavga ediyorlar.
kirli beyaz tişörtler giyer
ve ne zaman kendine yeni bir köpek alsa
adını "Brownie" koyar.
yaşlı bir kadından farkı yok aslında.
beni Volks'uma binerken görüyor.
"hey, işe mi gidiyorsun?"
"yo, hayır, Barry, ben çalışmıyorum. hipodroma
gidiyorum."
"öyle mi?"
arabanın penceresine geliyor.
"onları duydun mu dün gece?"
"kimi?"
"onları! bütün gece o boktan müziği çaldılar!
uyuyamadım! bir buçuğa kadar sürdü!
duymadın mı ya?"
"hayır, ben arka taraftayım, Barry, sen
ön taraftasın."
Batı Hollywood'ta, masaj salonlarının,
porno filmler oynatan sinemaların
ortasında yaşıyoruz.
"evet," diyor Barry. "bu mahallenin çivisi
çıktı! şu ön tarafta oturan
çifti tanıyor musun?"

"evet."
"perdenin aralığından gördüm! ne yapıyorlardı
biliyor musun?!
"hayır, Barry."
"bunu!" işaret parmağını sol kolundaki damarlardan
birine bastırıyor.
"sahi mi?"
"evet! bu da yetmezmiş gibi bir sürü ayyaş
var mahallede!"
"bak, Barry, hipodroma yetişmem gerek."
"tamam, tamam. ama ne oldu biliyor musun?"
"hayır, Barry."
"mobiletimle giderken polis beni durdurdu. nedenini
tahmin et?"
"aşırı hız mı?"
"hayır! mobilet sürmek için ehliyete ihtiyacım
varmış! ceza kesti bana! adamı yumruklamamak
için zor tuttum kendimi!"
"yok ya?"
"evet! ramak kaldı!"
"Barry, ilk koşuya yetişmek istiyorum!"
"ne kadar giriş ücreti ödüyorsun?"
"dört dolar yirmi beş sent."
"ben Pomona Panayırı'na bir dolara girdim."
"pekala, Barry."
arabanın motoru çalışıyor. bire takıp yola
çıkıyorum. dikiz aynasından bahçeye doğru
yürürken görüyorum onu.
Brownie onu bekliyor,
kuyruk sallayarak.
onu durduran polisten hıncını
almak için Brownie'yi

buzdolabına çarpacak belki Barry.
ya da dama oynayacaklar.
Hollywood Karayolu'na çıkıyor,
oradan da Pasadena Karayolu'na sapıyorum.
hayat acımasız davranmış Barry'ye karşı:
24 yaşında,
38 gösteriyor.
ama sonuçta her şey birbirini dengeler:
arada birçok insanı da
yaşlandırmış.

tehlikeli hatunlar

ziyaretime gelip
karşıma oturuyor ve konuşuyorlar,
sesleri çok yüksek,
çok fazla gülüyorlar
ve çok geçmeden başım ağrımaya başlıyor
onlar bana erkeklerinden söz ederken,
birini başlarından nasıl def ettiler,
diğeri terk edilince nasıl
intihar etmeye kalkıştı,
aralıksız konuşuyorlar,
gülümsüyorlar,
gülüyorlar,
başlarını sallıyorlar,
çoğu tombulca
ve sarışın,
onlar gittikten sonra
onlara ihtiyaç duyan erkekleri düşünüyorum:
Sears-Roebuck'taki depoculuk işlerini
kaybedince havagazını
açar bunlar.
kadına bir zamanlar annelerine ihtiyaç duydukları gibi
ihtiyaç duyan erkekler bunlar.
yüksek kahkahalara,
bedensel ve ruhsal
çekiciliği sınırlı
hizmetçilere ihtiyaç duyan erkekler
bunlar.
ve kadınlar bayılırlar bu tür erkeklere,
şekerleme gibi,
fıstık gibi,

ayçekirdeği gibi,
ambalajları ve kabukları çöpe atıp
başkalarına kadınca zaferlerini
anlatırlar
bir elde sıcak Coors kutusu
diğerinde Marlboro.

pasaklı aşk

pasaklı hatundu Sally, özellikle
beni terk ettiğinde. veda notları yazmakta
üstüne yoktu,
büyük ve öfkeli
harflerle.
hep öfkeliydi zaten, çok başarılıydı
öfkelenmekte.

ve her seferinde kıyafetlerinin
çoğunu alırdı,
ama oturmuş etrafıma bakınırken
pembe bir terlik
gözüme çarpardı yatağın altında.
yerimden kalkıp yatağın altına girdiğimde
pembe terliğin
yanında bir de kirli külot
bulurdum.

ve her yerde saç tokaları:
küllüklerde, komodinin üstünde, banyoda.
ve egzotik başlıklarıyla dergileri:
KIZI KAÇIRDI, SONRA DA
200 METRE YÜKSEKLİKTEKİ
KAYADAN AŞAĞI ATTI.
9 YAŞINDA BİR ÇOCUK
GREYHOUND OTOBÜS TERMİNALİNDE
4 KADINA TECAVÜZ ETTİ.

pasaklı hatundu Sally.
üst çekmecedeki kağıt peçetelerin yanında
ona yazdığım bütün notlar duruyor,
rulo haline getirilip lastikle
bağlanmış.

fotoğraflarına sahip
çıkmazdı:
ikimizi 58 model Plymouth'umuzun
önünde diz çökmüş olarak görüntüleyen
bir fotoğraf buluyorum –
Sally ağzı kulaklarında
bacaklarını sergilerken
ben ayakkabılarımın
altındaki delikleri
sergiliyorum.

köpeklerin fotoğrafları,
hepsi bizim,
ve çocukların, çoğu
onun.

beni terk ettikten yaklaşık
bir saat sonra telefon çalardı,
Sally,
fonda müzik dolabından
müzik sesi, nefret ettiğim
bir şarkı, ve erkek
sesleri.

"Sally, Sally," derdim,
"dön bana,

bebeğim!"

"hayır," derdi, "dünyada senden başka
erkekler de var. ama seni sonsuza
dek sevebilirim, Chinaski."

"siktir git," der telefonu
kapardım.

kendime bir içki koyar,
kulaklarımın kıllarını
kesmek için makası
ararken çekmecelerden birinde
bir sutyen bulur, alıp
ışığa tutardım.

içkimi içer,
sonra kulaklarımın etrafındaki kılları
kesmeye başlar,
hayli yakışıklı bir adam olduğuma
ama ağırlık kaldırmaya,
rejim yapmaya
ve bronzlaşmaya ihtiyacım olduğuna
karar verirdim.

bir süre sonra
telefon çalardı yine,
ahizeyi kaldırır
ve kapatırdım,
sonra yine kaldırıp
kordonundan aşağı sarkıtırdım.

kulak kıllarından sonra
burun kıllarına ve kaşlara
gelirdi sıra,
sonra yatıp
uyurdum.

daha önce hiç duymadığım bir sesle
uyanırdım –
atom saldırısı uyarısını
andırırdı.
kalkıp sesin kaynağını arardım.
ahizesi açık telefondan
gelirdi.
ahizeyi
kaldırırdım.

"efendim, resepsiyondan
arıyorum. telefonunuz açık."

"tamam, tamam. özür dilerim,
kapatıyorum."

"kapatmayın, efendim. karınız
asansörde."

"karım mı?"

"Bayan Chinaski olduğunu söylüyor."

"pekala,
olabilir."

"efendim, onu asansörden
çıkarabilir misiniz?
küfürlü konuşuyor
ve siz gelip yardım edinceye kadar
bir yere kımıldamayacağını
söylüyor... ve, şey..."

"ne?"

"... polis çağırmak
istemedik..."

"evet?"

"asansörde yerde yatıyor, efendim,
ve... üstüne
işemiş..."

"pekala," der
telefonu
kapatırdım.

ağzımda puro
şortumla dışarı çıkar,
asansörün düğmesine
basardım.
ağır ağır gelirdi asansör:
bir, iki, üç, dört, beş...
kapı açılır
ve Sally belirirdi.

onu kaldırıp
asansörden çıkarırdım.

içeri taşır,
yatağa yatırır,
ıslak külotunu,
eteğini ve çoraplarını
çıkarırdım.
sonra yatağın yanındaki
sehpanın üzerine bir
içki koyar,
koltuğa oturur
ve beklerdim.

birden doğrulup
etrafına bakınırdı.
"Hank?" derdi.

"burdayım," derdim
el sallayarak.

"oo, çok şükür..."

sonra içkiyi görür,
bir dikişte
içerdi. yerimden kalkıp
içkisini tazeler, sehpanın
üzerine sigara, küllük
ve kibrit koyardım.

sonra doğrulurdu yine:
"külotumu kim
çıkardı?"

"ben."

"kim?"

"Chinaski."

"Chinaski, beni
düzemezsin."

"üstüne
işemişsin."

"kim?"

"sen..."

doğrulup
otururdu bu kez:
"Chinaski, .bne gibi dans
ediyorsun, kadın gibi
dans ediyorsun!"

"yiyeceksin
sopayı!"

sonra başını yastığa
dayardı: "seni seviyorum, Chinaski,
gerçekten seviyorum..."

horlamaya başlardı.
bir süre sonra
yanına uzanırdım.
önce dokunmak istemezdim
ona. banyoya ihtiyacı
vardı. bir bacağımı bacağına
dayardım; hiç de fena
olmazdı. sonra ötekini
denerdim.
birlikte geçirdiğimiz o
güzelim günleri ve geceleri
düşünür,
kolumun tekini ensesinin
altına koyardım,
sonra öbür kolumu
göbeğine yerleştirirdim
usulca.

saçı yüzüme düşerdi.
soluk alıp verişini dinlerdim,
öğlene kadar
o şekilde uyurduk. ilk kalkıp
banyoya giden ben
olurdum,
sonra sıra ona
gelirdi.

hollywood çiftlik pazarı

benden 32 yaş gençti
ve tanrılara layık bir
vücudu vardı.
sabahın iki buçuğuydu.
8 aydır birlikte
yaşıyorduk.
sarstı beni,
"Hank?"
"ne var?"
"kızarmış tavuk taşlığı çekti
canım!"
"ne? yine mi?"
"istiyorum, hemen!"
"pekala."

kalkıp giyindik.
dışarıda yağmur
çiseliyordu.
Hollywood Çiftlik Pazarı'na
gittik.
kızarmış tavuk taşlığını
sipariş etti,
ben de bir koçan mısırla
jambonlu
sandviç istedim.

yağmur şiddetlenmişti,
biz beklerken
bacaksız bir adam
tekerlekli küçük bir arabayla
yanımıza geldi,
simsiyah gözleri ve
kocaman burnuyla
insanın belleğinden silinmeyecek
bir yüze sahipti.
masa radyosu büyüklüğündeki eliyle
kadınımın bacaklarından birine yapıştı:
"hey, Cleo, bebeğim!
nasılsın?"
"Et Kafa!" diye karşılık verdi Cleo,
"orospu çocuğu, sen nasılsın?"
"iyiyim, güzelim, iyiyim! ateşin
var mı?"
uzun bir Marlboro sigarası vardı
Et Kafa'nın ağzında.
Cleo eğilip onun sigarasını yakarken
göğüslerinden biri az kalsın
bluzundan dışarı fırlıyordu.
"harika görünüyorsun, güzelim,
harika! sevgilin mi? hey,
moruk, nasılsın?"
eğilip elini sıktım,
elim elinin içinde kayboldu.

bir süre daha sohbet ettikten sonra
Et Kafa arabasını yağmurun
altına yuvarladı ve Cleo,
"bir dakika bekleyebilir misin?" diye
sordu, "gidip Billy John'a bir göz
atmak istiyorum. Billy John'un
tek kolu yok ama hayatımda
tanıdığım en düzgün insanlardan
biridir! hemen dönerim!"

hesabı ödedim ve
elimde torbalarla 10-15 dakika kadar
dikildim yağmurun altında.
sonra döndü Cleo,
"Billy John yok, başına
ne geldi bilemiyorum..."

eve döndük,
yatakta yemeğimizi
yedik. ben mısırımla
sandviçimi bitirdim,
o tavuk taşlığını
midesine indirdi.
"iyi değil bunun tadı,
eskisi gibi
değil."

uzandı.
sonra genç dudakları aralandı,
sürdüğü dudak boyasıyla
kırmızı, kırmızı, kırmızı...
tavuk taşlığı kırıntıları
vardı ağzının
köşesinde.
horlamaya başladı.

oturup yağmuru dinledim
sonra ışığı söndürdüm.

Batı Hollywood'tan çıkmam
gerektiğine kani olmuştum artık.
sokaklarla ilgilenme
zahmetine bile
katlanmıyorlardı.

İÇİNDEKİLER

1. mavi boncuklar ve kemikler
babam ve aylak, 7
bacaklar, kalçalar ve kıç, 8
igloo, 10
fareler, 13
bahçem, 15
bacaklar ve beyaz butlar, 16
Armentiéres'li Matmazel, 18
babamın büyük gönül macerası, 21
1935'in fırıncıları, 23
insanlar, 27
oda kiralayan güzel kız, 29
çok erken, 31
İspirto?, 33
Pershing Meydanı, Los Angeles, 1939, 36
1940 yılından bir sahne:, 39
büyük anım, 40
demiryolları, 43
kış saati, 45
at martavalı, 47
insanın en iyi dostu, 49
duyarlı, genç şair, 51
açlık, 54
Vegas'ta George Raft'i gördüğüm gece, 58
beyaz köpek, 61
mavi boncuklar ve kemikler, 62
balta ve bıçak, 64
Haydn ve Bach üstüne bazı notlar, 66
kaybetmeye doğmuş, 70
Phillipe'in Yeri 1950, 72

lobide, 73
o hepimizi tanır, 75
zafer!, 76
bir tartışma daha, 78
saati kur, 81
ne?, 82
bir yerden geliyor, 83
yaşam dansı, 84
çanlar, 85
dolunay, 87
her yerde, her yerde, 88
bir İspanya seyahatine dair, 89
Van Gogh, 90
Vallejo, 92
profesyoneller, 94
gece sayımı, 96
bir şubat öğle sonrası, 98
tekerlekli koltuğu iten melek, 100
ölüm sirki, 103
adamım mı?, 106
kodeste bir adama Noel şiiri, 107
hep yek?, 112
sokağın köşesindeki dostlarım, 114
gülümsüyor, parlıyor, şarkı söylüyor, 115
Bruckner, 117
şu an, 119
İyi bir tane daha, 120
2. Hayat Devasa Bir Hindi Ve Her gün Şükran günü
sinek öldürürken, 125
12 saatlik vardiya, 126
kışın kolaylıkla öldürdüğü bitkiler , 129
son şiir dinletisi, 131

muhtemelen öyle, 136
saldırı, 137
aşkla alevlenmiş, 142
geniş ve çalkantılı, 144
mahvına sebep olmak, 146
antlaşma, 148
75 milyon dolar, 150
kelebekler, 152
4 adet İsa, 154
180 dolar içerde, 157
ölümün mavi başı, 159
genç adamlar, 161
her şeyin anlamı, 162
tahmin edin kim?, 164
bir denizkızı istiyorum, 165
olağandışı bir yer, 167
şimdi bu kentte-, 169
Kaptan Pilot Şarapçı, 172
sabah aşkı, 175
eski bir cokey, 177
Carlton Way'de zor zamanlar, 179
ona ihtiyacımız vardı, 181
Nana, 184
zavallı Mimi, 185
bir çocuk ve köpeği, 188
tehlikeli hatunlar, 191
pasaklı aşk, 193
hollywood çiftlik pazarı, 201

charles bukowski
PARANTEZ'de

KADINLAR
POSTANE
GÜLÜN GÖLGESİNDE
PİS MORUĞUN NOTLARI
KAPALI BİR KAPIDIR CEHENNEM
SEVİMLİ BİR AŞK HİKAYESİ
SIRADAN DELİLİK ÖYKÜLERİ
SARHOŞ ÇAL PİYANOYU
PANSİYON MANZUMELERİ
KAPTAN YEMEĞE ÇIKTI VE TAYFALAR GEMİYİ ELE GEÇİRDİ
PULP
BANA AŞKINI GETİR
SUDA YAN ATEŞTE BOĞUL
HOLLYWOOD
SICAK SU MÜZİĞİ
GÜNLER TEPELERDEN AŞAĞI KOŞAN VAHŞİ ATLAR MİSALİ
SHAKESPEARE BUNU ASLA YAPMAZDI
ÖLÜLER BÖYLE SEVER

daha ne kadar Chinaski?
daha kaç aşk vurulacak gökyüzünden?
daha kaç kadın?
daha kaç gün ve yıl?

acı yürüyor bu odanın gölgelerinde.
kollarımda hissediyorum,
ucuz havalandırma cihazının takırtısında.

bazı şeyleri hatırlayıp odada volta
atmaya başlıyorum, bir aşağı bir yukarı,
elimde değil, duramıyorum,
bir aşağı bir yukarı.

yalnız kalmaktan hoşnut biriydim eskiden.
şimdi yıkıldı duvarlarım,
her şeyin kenarları var.

ellerine geçirdiler beni -aklını kaçırmış,
kapana kısılmış.
kendi içimden çıkardılar beni.
çalışıyorlar üzerimde.
saldırı hiddetli, kesintisiz
ve sessiz.

Çeviri: Avi Pardo

ISBN 975-281-001-2